

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1
คะแนนที่ได้จากการทดลอง และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คะแนนที่ได้จากการทดลอง

ตาราง 9 คะแนนความสามารถในการฟังของนักเรียน

a_1			a_2		
b_1	b_2	b_3	b_1	b_2	b_3
11	10	16	17	17	13
17	19	10	18	14	18
15	20	14	16	14	14
12	19	17	11	19	19
13	11	6	15	9	11
7	19	12	18	11	13
13	20	5	20	13	7
19	19	20	15	17	9
17	20	16	11	18	3
13	19	15	12	12	18
8	17	15	19	17	13
13	10	9	7	12	12
11	15	13	12	16	8
17	16	14	12	8	17
18	11	10	9	17	9

ตาราง 9 (ต่อ)

	a_1			a_2		
	b_1	b_2	b_3	b_1	b_2	b_3
	15	8	11	8	16	8
	11	19	4	17	17	11
	12	17	10	12	17	11
	13	17	15	9	5	7
	13	18	15	17	19	15
	12	17	12	17	12	13
	7	18	10	13	10	13
	17	10	15	5	6	12
	20	16	20	18	8	11
	12	8	16	6	12	7
	18	15	16	3	12	4
	12	12	19	6	6	17
	11	16	13	7	12	11
	20	8	10	11	15	12
	24	10	15	10	12	17
n	30	30	30	30	30	30
ΣX	411	454	393	371	393	353
ΣX^2	5991	7366	5621	5233	5613	4641
\bar{X}	13.700	15.133	13.100	12.367	13.100	11.767
SD	3.525	4.133	4.037	4.716	4.003	4.099
SD^2	12.424	17.085	16.300	22.240	16.024	16.806

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติต่าง ๆ ดังนี้

2.1 หาค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X})

สูตร (Ferguson, 1981 : 49)

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่ามัธยฐานเลขคณิต

ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2.2 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

สูตร (Ferguson, 1981 : 68)

$$SD = \sqrt{\frac{N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ SD แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ΣX^2 แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละจำนวน

$(\Sigma X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละจำนวนยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2.3 วิเคราะห์ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนระหว่างบุคคล โดยใช้วิธีการของ ฮาร์ทลีย์ (Hartley)

สูตร (Winer, 1971 : 206)

$$F_{\max} = \frac{S^2_{\text{largest}}}{S^2_{\text{smallest}}}$$

เมื่อ S^2_{largest} แทน ความแปรปรวนที่มีค่าสูงสุด

S^2_{smallest} แทน ความแปรปรวนที่มีค่าต่ำสุด

ผลจากการคำนวณ จะได้

$$s_1^2 = 12.424$$

$$s_2^2 = 17.085$$

$$s_3^2 = 16.300$$

$$s_4^2 = 22.240$$

$$s_5^2 = 16.024$$

$$s_6^2 = 16.806$$

แทนค่าสูตร

$$\begin{aligned} F_{\max} &= \frac{22.240}{12.424} \\ &= 1.790 \end{aligned}$$

จากตาราง c.7 (winer, 1971 : 875)

$$F_{\max, .05(6, 29)} = 2.91$$

2.4 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบกำหนดสององค์ประกอบสุ่มสมบูรณ์ 2×3
โดยมีสัญลักษณ์และกระบวนการในการคำนวณดังนี้ (Kirk, 1968 : 175-176)

สัญลักษณ์ในการคำนวณ

$$\sum_1^N (ABS)^2 = [ABS]$$

$$\frac{(\sum_1^N ABS)^2}{npq} = [X]$$

$$\sum_{1}^p \left[\frac{(\sum_{1}^q A)^2}{nq} \right] = [A]$$

$$\sum_{1}^q \left[\frac{(\sum_{1}^p B)^2}{np} \right] = [B]$$

$$\sum_{1}^p \sum_{1}^q \left[\frac{(AB)^2}{n} \right] = [AB]$$

- เมื่อ N แทน จำนวนนักเรียนที่เข้ารับการทดลองทั้งหมด
 n แทน จำนวนนักเรียนที่เข้ารับการทดลองในแต่ละกลุ่ม
 p แทน ระดับของตัวแปร A (เพศของนักเรียน)
 q แทน ระดับของตัวแปร B (รูปแบบการฝึกทักษะการฟัง)

$$\sum_{1}^N (ABS)^2 \quad \text{แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละคะแนนยกกำลังสอง}$$

$$\left(\sum_{1}^N ABS \right)^2 \quad \text{แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง}$$

$$\sum_{1}^q A^2 \quad \text{แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละคะแนนยกกำลังสองของ
คะแนนแต่ละระดับของตัวแปร A}$$

$$\sum_{1}^q B^2 \quad \text{แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละคะแนนยกกำลังสองของ
คะแนนแต่ละระดับของตัวแปร B}$$

$$\sum_{1}^p \sum_{1}^q \left[\frac{(AB)^2}{n} \right] \quad \text{แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละคะแนนยกกำลังสองของ
คะแนนในแต่ละเซลล์ AB}$$

สูตรการคำนวณ

$$SS_{total} = [ABS] - [X]$$

$$SS_A = [A] - [X]$$

$$SS_B = [B] - [X]$$

$$SS_{AB} = [AB] - [A] - [B] + [X]$$

$$SS_{w.cell} = [ABS] - [AB]$$

ตาราง 10 สูตรการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบกำหนดสององค์ประกอบสมบูรณ์ 2×3

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
A	SS_A	p-1	SS_A/df	$MS_A/MS_{w.cell}$
B	SS_B	q-1	SS_B/df	$MS_B/MS_{w.cell}$
AB	SS_{AB}	(p-1)(q-1)	SS_{AB}/df	$MS_{AB}/MS_{w.cell}$
w.cell	$SS_{w.cell}$	pq(n-1)	$SS_{w.cell}/df$	$MS_{w.cell}$
total	SS_{total}	npq-1		

ขั้นตอนการคำนวณของคะแนนที่ได้จากผลการทดลองในตาราง 9 เพื่อนำค่าต่าง ๆ มาใส่ตามสูตรมีดังต่อไปนี้

ตาราง 11 ตารางสรุป AB

	b_1	b_2	b_3	รวมทั้งหมด
	411	454	393	1258
	371	393	353	1117
รวมทั้งหมด	782	847	746	2375

การคำนวณ

$$\begin{aligned}
\sum_{1}^N (ABS)^2 &= [ABS] \\
&= (11)^2 + (17)^2 + (15)^2 + \dots + (11)^2 + (12)^2 + (17)^2 \\
&= 34465 \\
\frac{(\sum_{1}^N ABS)^2}{npq} &= [X] \\
&= (2375)^2 / (30)(2)(3) \\
&= 31336.806 \\
\sum_{1}^p \sum_{1}^q [(\sum A)^2 / nq] &= [A] \\
&= 17584.044 + 13863.211 \\
&= 31447.255 \\
\sum_{1}^q \sum_{1}^p [(\sum B)^2 / np] &= [B] \\
&= 10192.067 + 11956.817 + 9275.267 \\
&= 31424.151 \\
\sum_{1}^p \sum_{1}^q [(AB)^2 / n] &= [AB] \\
&= \{(411)^2 / 30\} + \{(454)^2 / 30\} \dots \{(353)^2 / 30\} \\
&= 31539.500 \\
SS_{total} &= [ABS] - [X] \\
&= 34465 - 31336.806 \\
&= 3128.194 \\
SS_A &= [A] - [X] \\
&= 31447.255 - 31336.806 \\
&= 110.449
\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 SS_B &= [B] - [X] \\
 &= 31424.151 - 31336.806 \\
 &= 87.345
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 SS_{AB} &= [AB] - [A] - [B] + [X] \\
 &= 31539.500 - 31447.255 - 31424.151 + 31336.806 \\
 &= 4.9
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 SS_{w.cell} &= [ABS] - [AB] \\
 &= 34465 - 31539.500 \\
 &= 2925.500
 \end{aligned}$$

แทนค่าต่าง ๆ ในตาราง 10 ได้ดังนี้

ตาราง 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบกำหนดสององค์ประกอบสุ่มสมบูรณ์ 2×3

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
A	110.449	1	110.449	6.569*
B	87.345	2	43.673	2.598
AB	4.900	2	2.450	0.146
ภายในกลุ่ม	2925.500	174	16.813	
รวมทั้งหมด	3128.194	179		

* $p < .05$

ภาคผนวก 2

สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20
สูตร (Ebel, 1966 : 327)

$$r = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right)$$

- เมื่อ r แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 k แทน จำนวนข้อในแบบทดสอบ
 S^2 แทน ค่าความแปรปรวนของข้อสอบทั้งฉบับ
 p แทน สัดส่วนของผู้ที่ตอบถูก
 q แทน สัดส่วนของผู้ที่ตอบผิด

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

$$k = 20$$

$$S^2 = 33.10$$

$$\sum pq = 4.56$$

แทนค่าสูตร

$$r = \frac{20}{20-1} \left(1 - \frac{4.56}{33.10} \right)$$

∴ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ มีค่า .908

2. หาค่าความยาก (Difficulty) คือค่า p และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) คือค่า r ของแบบทดสอบที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ โดยอาศัยเทคนิค 27 % และใช้ตารางสำเร็จของ จุง เคย์ ฟาน ดังตาราง 13

ตาราง 13 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบวัดความสามารถ
ในการฟัง

ข้อที่	ค่าความยาก (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	.79	.49
2	.76	.53
3	.66	.85
4	.23	.31
5	.68	.65
6	.47	.24
7	.68	.20
8	.75	.78
9	.35	.38
10	.60	.60
11	.65	.69
12	.56	.53
13	.72	.81
14	.50	.73
15	.37	.72
16	.69	.82
17	.62	.43
18	.63	.56
19	.41	.48
20	.71	.61

ภาคผนวก 3

นิทานที่ใช้ในการฝึกทักษะการฟังและทดสอบความสามารถในการฟัง

นิทานที่ใช้ในการฝึกทักษะการฟัง

จำนวน 10 เรื่อง

เรื่องที่ 1
เรื่องไร้ลบุญ

- คนตรี fade in...fade out
- บรรยาย ครั้งหนึ่งยังมีสามภรรยาชื่อว่าลบุญและป้าเชื้อ ทั้งสองคนมีไร่เล็ก ๆ และที่ไร่แห่งนี้ ลบุญปลูกแตงโมเป็นหลักและก็ปลูกผักบางชนิดด้วย เช่น หัวผักกาด กะหล่ำปลี เป็นต้น ทั้งสองคนเป็นคนขยันช่วยกันเพาะปลูก พรวันคืน ใส่ปุ๋ย รดน้ำต้นไม้ เรียกว่าทำงานกันตลอดทั้งวัน เชียว ไตแตงโม ไตผัก ไตผักกาด ก็นำไปขายเอาเงินมาเลี้ยงชีวิต อยู่มาวันหนึ่งป้าเชื้อนึก เบื่อชีวิตชาวไร่ก็เลยลองถามลบุญว่า
- ป้าเชื้อ ฉันทิ้งแตงโม ผัก จะตายอยู่แล้วละ เราเปลี่ยนไปปลูกอย่างอื่นบ้างไม่ได้หรือ ?
- ลบุญ แม่เชื้อจะคิดปลูกอะไรอีกละ
- ป้าเชื้อ ทำนาปลูกข้าวดีมีละ จะได้ไม่ต้องเสียเงินซื้อข้าวกินไงละ
- ลบุญ ฮ่า..ฮ่า..แม่เชื้อเอ๊ย..อยากจะทำนาปลูกข้าวจะเอาน้ำที่ไหนมาเลี้ยงต้นข้าวจะ
- ป้าเชื้อ พอบุญก็หา เขาซี
- ลบุญ นี่ละนา..เขาวาพูดสงเคซ ไม่รู้จักคิด จะทำไรทำนาก็ต้องรู้จักที่ว่าพืชชอบไหนชอบกินฟ้าอากาศอย่างไร
- ป้าเชื้อ ถ้าอย่างนั้นปลูกยางคิมมีละ เขาวายางราคาดีเหมือนกันพอบุญ
- ลบุญ เออ..แม่เชื้อนี้ รูหรือเปล่าวาคนยางชอบฝน อย่างภาคใต้ซี ภาคตะวันออกซี มีต้นยางงาม ๆ ทั้งนั้นละ ฝนตกชุกจะตายไปแถบนั้น
- ป้าเชื้อ ถ้าอย่างนั้นเราปลูกแตงโมกับผัก แล้วก็กินแตงโมกับผักกันต่อไปนะเนี่ย
- ลบุญ มันก็อย่างนั้นนะซี ดินฟ้าอากาศเหมาะแล้วนี่ แล้วเรารู้จักวิธีปลูกวิธีบำรุงดูแล ไปเที่ยวปลูกพืชชนิดอื่นที่เราไม่รู้วิธีการก็ลำบากแยะนะซี
- ป้าเชื้อ หรือวาเราเปลี่ยนมาสานเสื่ออะไรเหล่านี้ จะได้อยู่ในร่มไม่ต้องเหนื่อยใจ
- ลบุญ โอ๊ย..แมคุด..แมมหาจำเรียดู คิดคะละอย่างช่างน่าฟังจริงนะ จะสานเสื่อนั้นจะหา กกหาหญ้าที่ไหนจะ แล้วแม่นะสานเป็นแล้วหรือ ?
- ป้าเชื้อ ฮี...เอะอะอะไรก็ว่ากันเสียเรื่อย ราคาญใจจริงเลย

ลุงบุญ ก็แม่เชื่ออย่าคิดทำอะไรที่เป็นไปไม่ได้ซี เชื่อฉันเถอะนะเราทำอะไรแดงโมกับปลุกผีก็ไปเรื่อย ๆ อย่ากินอะไรก็ซื้อกินเอา

คนตรี fade in..fade out

บรรยาย ลุงบุญกับป้าเชื่อกันหนักมากทำอะไรปลุกแดงโม ปลุกผี ปลุกหัวผักกาดกันต่อไป ทั้งสองคนตั้งใจบำรุงตนเป็นอย่างดี คอยใส่ปุ๋ย รดน้ำ พรุนดิน คอยถอนหญ้า รกออกไป พืชผักในไรลุงบุญจึงงามนักกินเขียวชะ แดงโมจากไรของลุงบุญก็ขึ้นชื่อว่าผลใหญ่ เนื้อแดง รสหวาน ส่วนผักกาดก็หวานอร่อย วันหนึ่งลุงบุญเข้าไปในเมืองไปได้ชวานาต้นเตนมาบอกป้าเชื่อ

ลุงบุญ แม่เชื่อ ๆ

ป้าเชื่อ อะไรเหอพ่อบุญ ?

ลุงบุญ ฉันได้ขาวมาว่าเดือนหน้าทางจังหวัดจะมีการประกวดผลผลิตทางการเกษตร

ป้าเชื่อ งานประกวดอะไรนะพ่อบุญ ?

ลุงบุญ ประกวดพวกผักผลไม้อะไรนี่แหละ

ป้าเชื่อ เออ..แล้วอย่างไรละ ?

ลุงบุญ อ้าว..เราก็ต้องส่งผัก ส่งแดงโมของเราเข้าประกวดบ้างนะซี

ป้าเชื่อ เอ๊ะ..ส่งได้เหอพ่อบุญ ?

ลุงบุญ ทำไมจะส่งไม่ได้ แม่เชื่อก็รู้นี่นาใคร ๆ ก็ชมแดงโมของเรา หัวผักกาดของเรา ก็เขียวช่อ แล้วแม่เชื่อหรือเปล่าวาของรางวัลนะเป็นอะไร ?

ป้าเชื่อ อะไรเหอ ?

ลุงบุญ ไก่พอพันธุ์หนึ่งตัว ไก่แม่พันธุ์สองตัว

ป้าเชื่อ ตาย...ที่จริงต่อไปนี้เราจะไต่กินไขทุกวันละซี แหมฉันละชอบจริง ๆ ไข่ไก่เนี่ย คอยคุนะฉันจะทำไข่เจียว ไข่ตุ๋น ไข่ลูกเขย ไข่พะโล้ ไข่ดาว ไม่ให้จำวันเขียวละ

ลุงบุญ โอ๊ย..นี่..นี่..แม่เชื่อ อย่าเพิ่งฝันเพื่องไปก่อนซี เรายังไม่เห็นใครรางวัลเลย

ป้าเชื่อ เราจะต้องเอารางวัลให้ไต่เหอพ่อบุญ ไป...เรารีบไปบำรุงตนแดงโม บำรุงผักของเราเถอะ

คนตรี fade in...fade out

บรรยาย ลุงบุญกับป้า เชื้อทำงานหนักมากขึ้น ตั้งแต่เข้ามาค้ เข้าสวนผักและไรแดงโม คอยพรวนดิน ไสปุ๋ย ถอนหญ้ารกไม่ให้แซมขึ้นมาแยงอาหาร ของคนไม้ไคเลย รคน้ำเข้าเย็นดูแลไม่ให้แมลงมาเกาะกินใบ จนมีคจนค้ำจึงจะกลับบ้าน และทุกวันทั้งสองคนจะเผ่าคูแดงโม แต่ละลูกโตขึ้นใหญ่ขึ้น ผักก็งามใหญ่ขึ้น

ป้าเชื้อ พอบุญ เออ..พอบุญว่าเราจะชนะประกวดมั้ยเนี่ย ?

ลุงบุญ ก็ต้องหวังอย่างนั้นไว้ก่อนละ

ป้าเชื้อ เพียง..ขอให้ชนะที่เถิด ฉันอยากกินไข่ต้มที่แล้ว

บรรยาย ใกล้งานวันประกวด เขามาทั้งลุงบุญและป้าเชื้อก็ยิ่งใจคู้ม ๆ ค่อม ๆ เดินคู้ผักและแดงโมในไร ทั้งผักและแดงโมไครับการคู้ดูแลอย่างคู้ก็ออกผลงามเป็นพิเศษ ใบผักสดและใหญ่ไคมีรอยแหวงจากรอยเหะของแมลงเลยคะ แต่คู้ ๆ ไคแล้วก็ยังไม่แน่ใจว่าผักและผลไมคู้ของทั้งสองคนจะไครางวัลมั้ย

ป้าเชื้อ ฉันว่านะ ทั้งผักและแดงโมของเราจะงามนากินะน่าจะไครางวัล

ลุงบุญ ไครู้สิแม่เชื้อ ฉันก็ว่างามละแต่จะคู้พอไครางวัลหรือเปลาก็ไคไม่รู้

คนตรี fade in...fade out

บรรยาย ถึงวันที่จะต้องเก็บพืชผลเพื่อเข้าประกวดแล้ว ลุงบุญและป้าเชื้อก็ตื่นแต่เช้ามคู้ที่เดียวช่วยกันเก็บผักและแดงโมเพื่อจะคู้คู้เลือกส่วนที่คู้ที่สุดเข้าประกวด

ป้าเชื้อ ฉันนะคิดว่าเราจะไคแดงโมลูกใหญ่มกว่านั้นะ

ลุงบุญ แต่พวกนี้ก็ใหญ่กว่าที่เราเคยไคไค

ป้าเชื้อ พอบุญจะเลือกลูกไหนดีละ ?

ลุงบุญ เคียว ๆ ต้องลองยกชั่งน้ำหนักคู้ก่อน เออ..อืม ๆ ลูกนี้ก็หนักนี้ เป็นใจลูกนี้หลายกิโลเหมือนกันนะ

ป้าเชื้อ เออ..แล้ว..แล้วพวกผักละ ก็เลือกเอาไปแต่กะหล่ำปลีคู้มั้ยละ ?

ลุงบุญ ฉันก็ว่าอย่างนั้นละ คู้จะใหญ่วมที่สุด แต่อย่างไรก็ขอถอนหัวผักกาดคู้ก่อนนะ

ป้าเชื้อ งั้นก็ตามใจ แต่ฉันว่าคงไคค้อยมีพิเศษหรือก นี้ใจ..

ลุงบุญ เราปลูกไว้ทั้งแล้วก็ลองถอนคู้ให้หมดเลย

บรรยาย หัวผักกาดแต่ละหัวที่ดอนขึ้นมาถึงแม้ว่าจะงามแต่ก็ไม่ได้ใหญ่พิเศษอะไรเลย จนกระทั่งมาถึงคนสุดท้ายทั้งลุงบุญและป้า เชื้อไม่หวังอะไรแล้วคิดเพียงแต่ว่าฟรุ้งนี่จะต้องนำผักเหล่านี้ไปขายในงานแทนการประกวด ออกได้แม่ไก่ฟอกไก่เป็นรางวัลแล้ว แต่พอลุงบุญดึงหัวผักกาดคนหัวผักกาดไม่ขยับ เขยื้อนเลย

ลุงบุญ แม่เชื้อ ๆ มาช่วยกันตอนคนไหนขยับสิ แปลกจังตั้งเท่าไร ๆ ก็ไม่ขยับเลย
ป้าเชื้อ เออ..เอ้อ อ้อ เอ๊ะทำไมไม่เขยื้อนเลย เออ..ลองเอาเสียมแซะ ๆ คินรอบคนเผื่อจะดึงง่ายเขา

ลุงบุญ ก็ได้ แต่วาकिनมันรวนชุกที่อยู่แล้วมันน่าจะดอนออกง่าย
ป้าเชื้อ เออ..งั้นเราช่วยกันดึงอีกทีนะพอบุญ ออกแรงให้พร้อม ๆ กันเลยนะ

ลุงบุญ เออ..หนึ่ง..สอง..สาม..อ้อ..โอ๊ย !
ป้าเชื้อ โอ๊ย..โอ๊ย ไม่ขยับ พอบุญรอกอนนะฉันจะไปดูบ้านพี่แยม จะได้ขอให้ใครมาช่วยดึงหัวผักกาดนี้หน่อย แหม..ส่งสัยหัวผักกาดหัวนี้คงใหญ่คินะ

คนตรี fade in...fade out

นางแยม เขาอย่างนั้นะ ฉันจับเอาแม่เชื้อแล้วแม่เชื้อก็จับเอาพอบุญ

ป้าบุญ คีเหมือนกัน พอบุญจับคนใหม่ขึ้นมาเมื่อเลยนะ

ลุงบุญ เออ..เออ

นางแยม พอบุญคอยนับนะจะ เราจะได้ออกแรงพร้อม ๆ กัน

ลุงบุญ ฉันจะนับ หนึ่ง สอง สาม นะ พอถึงสามก็ดึงพร้อม ๆ กันเลยนะ เขาจะเตรียมตัว
หนึ่ง..สอง..สาม อ้อ ๆ

ป้าบุญ อ้อ ๆ ไม่ขยับ เขยื้อนเลยนะเนี่ย เอ๊ะ..แล้วเราจะทำอย่างไรดีเนี่ย

นางแยม คอยเดี๋ยวนะฉันจะไปตามพ้อใจมาช่วยอีกแรง

บรรยาย นายใจมาช่วยแล้วก็ยังดึงหัวผักกาดไม่ขยับ นายใจเลยไปตามลูกชายคนหนึ่งลูกสาวอีกคนหนึ่งมาช่วยก็ยังดึงหัวผักกาดไม่ขยับอยู่คินะแหละ ลูกชายและลูกสาวของนายใจก็ไปตามเพื่อน ๆ เพื่อน ๆ ก็ไปตามพ้อแมงญาติพี่น้องของเขามาช่วยกันดึงอีกทีหนึ่งเรียกว่ามากันทั้งหมู่บ้านเลย ทุกคนทิ้งงานที่ตนเองทำ บางคนกำลังห่อผ้า บางคน

ก็กำลังทำอะไร บางคนกำลังขายของ แต่ทุกคนเต็มใจทำงานของตัวเองมาช่วยลุงบุญกับป้าเชื้อ

นางแย้ม แม่เชื้อจับเอาพอบุญให้แน่น ๆ นะ พ่อใจก็จับเอาฉันให้แน่น ๆ ทุกคนจับเอาคนข้างหน้าให้แน่นแล้วกัน

บรรยาย ตอนนี่ผู้ที่มาช่วยดึงหัวผักกาดของลุงบุญจับเอาอันเป็นแถวยาวเพื่อยึดทีเดียว ไม่เพียงแต่คนในหมู่บ้านเท่านั้นที่มาช่วยกันออกแรง แม่แต่พวกหมาและแมวในหมู่บ้านก็มาเห่าและส่งเสียงร้องไห้กำลังใจด้วยคะ

เสียงประกอบ (เสียงร้องของหมาและแมว)

ลุงบุญ พอดีฉันนี่ สอง สาม ดึงเลยนะพวกเรา เตรียมตัว นี่ สอง ซ้ำม อ๊า

บรรยาย ทุกคนที่มาช่วยออกแรงพร้อมกันหัวผักกาดก็ขยับก็ผลุบขึ้นมาจากใต้ดินด้วยแรงดึง ลุงบุญยังตัวไม่ทันกันกระแทกกับป้าเชื้อ ป้าเชื้อก็หับแม่แย้ม แม่แย้มหับพ่อใจ หับตามกันไปจนถึงปลายแถว

ทุกคน แหม...ตายตาย หัวผักกาดก็ขยับจริง ๆ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น ผักกาดอะไรใหญ่จริง ๆ

ดนตรี fade in...fade out

เสียงประกอบ (เสียง โท้ว วัว)

บรรยาย พอถึงวันงานลุงบุญต้องขอแรงเพื่อนบ้านช่วยยกหัวผักกาดยักษ์ขึ้นรถเข็น ไปในงานแสดงผลิตผลทางการเกษตร พอคณะกรรมการเห็นหัวผักกาดยักษ์ของลุงบุญก็ให้รางวัลที่หนึ่งทันที เพราะหัวผักกาดยักษ์นี้ไม่เพียงแต่ใหญ่เท่านั้นแต่ยังสด ชาว ไม่มีตำหนิเลย แล้วแดงโมของลุงบุญก็โตที่หนึ่งประเภทผลไม้ประจำจังหวัดด้วย

ป้าเชื้อ ฉันดีใจจริง ๆ นะพอบุญ เราได้โกสมความตั้งใจแล้ว

บรรยาย ลุงบุญและป้าเชื้อไม่ลืมน้ำใจของเพื่อนบ้าน เขาตัดแบ่งหัวผักกาดยักษ์แจกทุกคนในหมู่บ้านทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า "หวาน กรอบ และอร่อยจริง ๆ" และเมื่อแม่โกออกไขป้าเชื้อก็แบ่งไขไปให้เพื่อนบ้านบ้าง ทำอาหารให้ตัวเองบ้าง และให้แม่โกพักเป็นลูกเจี๊ยบบ้าง ภายในเวลาไม่ช้าป้าเชื้อก็มีโกฝูงใหญ่ มีไขทำอาหารทำขนมทุกอย่างที่ชอบ และแน่นอนคะป้าเชื้อก็ยังนำไปแจกเพื่อนบ้านทุกคนด้วย

ดนตรี fade in ...fade out

.....

เรื่องที่ 2
เรื่อง โรงเรียนของจอย

- บรรยาย จอยเพิ่งเริ่มไปโรงเรียนนี่เอง จอยคงเหมือนเด็กหลาย ๆ คนที่ตอนแรก ๆ ไม่อยากไปโรงเรียนเลย แต่พอไปนาน ๆ เขาก็คุ้นเคยกับเพื่อน ๆ มากขึ้น รักคุณครูมากขึ้น จอยจึงสนุกกับการไปโรงเรียน ทุกวันจอยจะตื่นแต่เช้าไม่ต้องให้แม่คอยปลุก
- จอย แม่จ๋า จอยไปโรงเรียนแล้วนะจะ
- บรรยาย วันไหนเป็นเวรทำความสะอาดห้อง จอยจะขอดอกไม้ที่บ้านไปจัดแจกันและจอยจะตั้งใจทำความสะอาดห้องเรียนอย่างดีที่สุด เพราะจอยต้องการให้ห้องเรียนของจอยสะอาดที่สุด ถ้าเพื่อนคนไหนไม่ช่วยกันรักษาความสะอาดจอยเป็นโกรธหัวฟัดหัวเหวียง
- จอย ฟัด... เธอเหลาดินสอให้ลงดังผงหนอยซี
- บรรยาย เด็กชายฟัดที่จอยต้องเตือนนี้เป็นนักเรียนที่ค่อนข้างเกเร ชอบแกล้งเพื่อน ชอบทำลายของ พวกเพื่อน ๆ ในห้องจึงไม่ค่อยชอบและพยายามหลีกเลี่ยง เมื่อถูกจอยเตือนก็ ๆ เด็กชายฟัดก็เกิดอารมณ์เสียขึ้นมาทันที
- ฟัด หนอย... เวิร์ใครคนนั้นก็ต้องทำความสะอาดซี
- จอย แต่เราทุกคนมีหน้าที่ต้องช่วยกันรักษาความสะอาดของโรงเรียนนี่นา
- ฟัด เชิญ เธอทำไปคนเดียวนะจ๊ะ
- บรรยาย ฟัดไม่เพียงแต่ทำห้องเรียนรกเท่านั้นยังชอบขีดเขียน ชูคิตะ แก้ว ฝาห้อง ทำลายสมบัติของโรงเรียนอีก อย่างวันหนึ่งจอยมาพบเข้าฟัดก็ ฟัดเอาตะปูเก่า ๆ จากไหนไม่รู้มานั่งชูคิตะโต๊ะเป็นรอยลึก
- จอย ฟัด... โต๊ะเสียหมดไม่เห็นเหรอ ?
- ฟัด อายุนะ กำลังสนุก
- จอย ฉันไม่ได้ยุยงนะ แต่บอกกำลังทำลายของของโรงเรียนอยู่
- ฟัด แค้นโต๊ะของฉันนะ
- จอย ใครบอก โต๊ะของโรงเรียนแต่เธอเผอิญมานั่งต่างหากละ
- ฟัด ก็มันละโต๊ะฉันละ จะไปไหนก็ไป ๆ ชะ ร้าคาญ ฉันจะนั่งเขียนอะไรเล่นอย่างมายุ่งเลย

- จอย ฉันไม่ไปตา เธอไม่หยุดชุกชืดโตะฉันก็ไม่ไป เอาตะบูลให้ฉันเถอะ
- พ็ค จางก็ไม่ให้
- บรรยาย เมื่อพ็คเห็นจอยไม่ยอมไปจริง ๆ เขาก็รู้สึกรำคาญใจและพาลโกรธขึ้นมา
- พ็ค จอย..เธอไม่ไปแน่ะ คีละ ถ้าอย่างนั้นฉันย้ายไปเขียนโตะ เธอเล่นคิดว่า
- บรรยาย ว่าแล้วพ็คก็ลุกขึ้นจากโตะของเขาเดินไปที่โตะของจอยทันที แต่ไม่ทันที่เขาจะได้ขีดเขียนอะไรลงไป จอยก็ร้องเสียงหลง
- จอย อยานะพ็ค ออย่าเขียนอะไรลงไปนะ ไม่งั้นฉันฟ้องครูจริง ๆ ควยแน่ ๆ เลย
- พ็ค อ้าว..ก็ไหนเธอว่าเป็นโตะโรงเรียน
- จอย ใช่ แต่ฉันมานั่งโตะนี้ ฉันก็ต้องรักษาให้ดีที่สุดเลย ไม่เหมือนโตะเธอหรอก
- พ็ค ทำไม..โตะฉันเป็นอย่างไร ?
- จอย ก็ดูเองซิสปรกที่สุดในห้องเลย แต่มันยังมีรอยขีดเขียนอะไรต่อมิอะไรเต็มไปหมด
- บรรยาย พ็ครู้สึกเสียใจและละลายใจจริง ๆ เมื่อเขาหันไปดูโตะเรียนของเขาและของเพื่อน ๆ ก็เห็นว่าโตะของเขาสปรกเลอะเทอะอย่างที่จอยว่าจริง ๆ แต่ด้วยความโกรธเขาจึงตอบไปอย่างพาล ๆ ว่า
- พ็ค แล้วเธอจะทำไม โตะนี้เป็นโตะของโรงเรียน ปีน้าฉันก็ไม่ตองนั่งแล้วให้นักเรียนใหม่มานั่งแทน
- จอย โธ..ใครเขาอยากจะนั่งโตะแบบนี้ละ
- พ็ค อยากนั่งรีไม่อยากรู้ก็ต้องนั่งอยู่คิณะแหละ มุงคินักไปก็ได้
- ดนตรี fade in...fade out
- บรรยาย จอยรู้สึกอึดอัดในใจเหลือเกินที่พ็คเอาแต่เกเร เตือนก็ทบน ๆ ก็ไม่เคยฟัง จอยรักโรงเรียนของจอย จอยก็อยากใหโรงเรียนของจอยดีที่สุด สะอาดที่สุด สวยงามที่สุด มีนักเรียนที่ดีที่สุด เมื่อไม่รู้ว่าพูดอย่างไรให้พ็คฟังได้ก็เลยพยายามหลีกเลี่ยง ฝ่ายพ็คเห็นจอยไม่พูดคุยกับคนอื่นก็คิดว่าจอยกลัวจึงหาเรื่องแกล้งจอยเรื่อย และครั้งหนึ่งถึงกับแกล้งปาทมากฝรั่งใส่ผมจอย
- จอย คาบา..เอาทมาฝรั่งมาปาใส่ผมฉัน
- พ็ค โอโห..คิดเป็นกระจุกโตะเลยแคะไม่ออกควย เอาตะโกรคค้ทึงหึงกระจุกเลยนะ

บรรยาย นักเรียนที่ชอบกินหมากฝรั่งคงทราบดีนะคะว่าหมากฝรั่งเหนียวเหนียวติดอะไรแล้วเอาออกยากเหลือเกิน ยิ่งถ้าติดผมก็ทำให้ผมติดกันเป็นกระจุกดึงออกมาไม่ได้ หวีเขาก็ออกไม่ได้ ถ้าทาน้ำมัน เช็ดออกไม่ได้ก็คงต้องตัดผมทิ้งทั้งกระจุก จอยจึงร้องไห้ด้วยความโกรธแค้น

เสียงประกอบ (เสียงจอยร้องไห้)

บรรยาย พอดีครูเดินผ่านมา

ครู เกิดอะไรขึ้นเธอเนี่ย ?

จอย พัดคะ..พัดเขา...

ครู ตายตาย..แล้ว..ทำอะไรให้หมากฝรั่งติดผมเป็นกระจุกอย่างนี้ พัดทำไฉนจะเนี่ย

บรรยาย คุณครูเรียกพัดมาคุยมากมายเพราะคุณครูไม่ชอบ เลยที่นักเรียนแกล้งเพื่อนอย่างนี้ แต่แทนที่พัดจะรู้สึกตัวกลับ ไปโทษจอยที่ทำให้ตัวถูกคุณครูดู พอพณคุณครูมาโต้ก็มาตะโกนว่าจอย

พัด ยายคนช่างสำออย ยายจอยซึ้งพอง

ดนตรี *fade in...fade out*

บรรยาย วันรุ่งขึ้นเป็นเวรทำความสะอาดของจอยพัดจำได้ พัดต้องการแก้แค้นจอยและแกล้งให้จอยทำงานหนักมากขึ้นจึงรีบมาโรงเรียนแต่เช้า หากกระดาศมาฉีกไปรยปรายไปทั่วห้อง แล้วยังเอาเศษหมากฝรั่ง 2-3 ชิ้นแคะตามโต๊ะ ตามเก้าอี้เพื่อเวลาใครมานั่งจะได้ติดเสื้อผ้าไป เท่านั้นยังไม่พอพัดเด็ดดอกไม้เตรียมจะนำมาทิ้งให้เกลื่อนห้องเรียนแต่ยังไม่ทันได้ทิ้งคุณครูก็มาพบ เสียก่อน

ครู พัด.. เธอเด็ดดอกไม้ หักดอกไม้มาทำไมเยอะแยะอย่างนี้

พัด ผม...ผม...

ครู คุณครูใหญ่พูดที่หน้าแล้วว่าคุณครูทุกอย่างในโรงเรียนเป็นสมบัติของโรงเรียน แม้แต่ต้นไม้ดอกไม้ก็เป็นสมบัติของโรงเรียน เธอลืมนไปแล้วหรือไงจะ ?

พัด ไม่ลืมนครับ

ครู แล้วอย่างไรละ ทำไมเธอถึงเด็ด ทางโรงเรียนปลูกต้นไม้เพื่อประดับ เข็มชี้ให้สวยงาม น่าดูและมีร่มเงา พวกเราทุกคนควรจะช่วยดูแลทูลถนอมมันนะจ๊ะ

- บรรยาย พัดแทบอยากวิ่งหนีแต่ก็วิ่งไปไม่ได้ เขาจำเป็นต้องนั่งบนเก้าอี้ตัวที่เขามอบแปะหมากฝรั่งไว้ พัดนั่งอย่างไม่เป็นสุขฟังคุณครูชี้ไข้อย่างมากมาย ในที่สุดครูก็บอกว่า
- ครู พัด..ครูเสียใจมากนะ ครูต้องทำโทษเธอให้เป็นเวลาทำความสะอาดห้องเรียนคนเดียวทุกวันตลอดอาทิตย์ เริ่มตั้งแต่วันนี้และต้องรคนำต้นไม้ในโรงเรียนเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ เข้าใจมั๊ย ?
- บรรยาย ตกลงวันนั้นพัดต้องทำงานหนัก ต้องเก็บกวาดห้องให้สะอาด ต้องและหมากฝรั่งที่ติดอยู่ตามโต๊ะและเก้าอี้ที่เขาเอาไปแปะไว้ พัดทำความสะอาดไปก็ยิ่งเจ็บใจตัวเองที่ไม่น่าให้คุณครูจับได้เลย แล้วนึกกลับบ้านก็คงถูกแม่ตีโทษฐานที่ไม่ระมัดระวังให้ตีให้หมากฝรั่งมาเปื้อนกางเกงได้ พวกเพื่อน ๆ เห็นพัดถูกทำโทษก็พากันสมน้ำหน้า แต่จอยเป็นคนมีน้ำใจเห็นเพื่อนทำงานหนักก็อดสงสารเพื่อนไม่ได้จึงมักหาโอกาสช่วย กวาดห้องบ้าง เช็ดกระดานบ้าง
- สม จอย..ไปช่วยทำงานให้เขาทำไมละ
- จอย สงสารพัด เขาจะสมต้องทำอยู่คนเดียว
- สม สมน้ำหน้าอยากทำไม่ตัวเองนะ
- จอย ฉันทอนนี้เขาต้องรู้สึกตัวแล้วละ
- สม จางให้ คนอย่างนั้นนะ เหนือไม่มีทางทรอก
- จอย แหม..สมนะ
- บรรยาย จอยเถียงเพื่อนไปทั้งที่ไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร แต่จอยสงสารพัด พัดก็เป็นเพื่อนคนหนึ่ง ของจอยเหมือนกัน เมื่อจอยเห็นพัดหัวถึงน้ำรคนำต้นไม้ก็สงสารจึงตัดสินใจไปช่วย ความจริงตอนแรกพัดเห็นจอยเดินมานึกว่าจะตามมาเยาะเกือกจะว่าออกไปเจ็บ ๆ แต่ก็ยังไว้ใจได้เพียงแต่หันหน้าหนีไปทางอื่น จอยก็ไม่ว่าอะไร เดินหาถังตักน้ำและช่วยรดน้ำต้นไม้จนเสร็จ วันต่อ ๆ มาก็ช่วยอีกพัดจึงเริ่มเห็นความตั้งใจดีของจอย และพูดว่า
- พัด ขอโทษมากนะจอย
- บรรยาย หลังจากวันนั้นแล้วทั้งสองคนก็ช่วยกันทำงานอย่างดี คุณครูเห็นก็รู้สึกชื่นใจที่นักเรียนรักกันและช่วยเหลือกันไม่ได้
- ดนตรี fade in...fade out

.....

เรื่องที่ 3
เรื่อง นกน้อยส่งข่าว

<u>ดนตรี</u>	<u>fade in ... fade out</u>
<u>บรรยาย</u>	ในป่าที่ร่มรื่นแห่งหนึ่งเป็นที่อาศัยของสัตว์หลายชนิด มีทั้งพวกนก กระจ่าง กวาง ลิง หมาป่า หมาจิ้งจอก เสือ ตลอดจนช้างและสัตว์ที่กินใบไม้และผลไม้เป็นอาหาร ล้วนเป็นเพื่อนที่ติดอกกันและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขพอสมควร คอยช่วยเหลือระแวงระวังภัยจากสัตว์ร้ายอื่น ๆ เวลาที่มีข่าวคราวหรือเหตุการณ์อะไรในป่าพวกสัตว์ทั้งหลายก็มักจะส่งข่าวกัน นกน้อยส่งข่าว ชาวคนน้อยออกบินแต่เช้าตรู่แจ้งข่าวดีแก่เพื่อน ๆ สัตว์ทั้งหลาย
<u>นกน้อย</u>	จิบ ๆ ๆ ๆ กวางน้อยเกิดแล้วจ้ะ กวางน้อยเกิดแล้วจ้ะ
<u>บรรยาย</u>	สัตว์ทั้งหลายพอรูข่าวก็ดีใจพากันไปเยี่ยมแม่กวางและลูกกวาง
<u>กระจ่างน้อย</u>	แม่จ้ะ กวางน้อยน่ารักนะ
<u>แม่กระจ่าง</u>	จะน่ารักมาก
<u>กระจ่างน้อย</u>	แม่... ลูกกวางน้อยพยายามจะยืนขึ้น ตลกดี ฮี ๆ ๆ ขาเกร็งกาง
<u>แม่กระจ่าง</u>	อย่าหัวเราะเยาะกวางน้อยซี้จ้ะ กวางน้อยนะเกร็งออกพยายามช่วยตัวเอง
<u>กระจ่างน้อย</u>	ฮี ๆ ๆ คูซี้ลมแล้ว
<u>แม่กระจ่าง</u>	เหลวไหลจริง ไม่เอาละกลับไปบ้านเถอะ กวางน้อยเพิ่งเกิดขายังไม่แข็งแรงพอ โทนเจ้าหัวเราะเยาะกวางน้อยก็จะหมตกำลังใจเสีย
<u>ดนตรี</u>	<u>fade in ... fade out</u>
<u>บรรยาย</u>	แต่ที่จริงกระจ่างน้อยมีน้ำใจที่ดี มันหัวเราะเยาะกวางน้อยลูก ๆ ลม ๆ ตามประสาเด็กเท่านั้น กระจ่างน้อยมาเยี่ยมลูกกวางบ่อย ๆ ทั้งสองเป็นเพื่อนรักกัน กระจ่างน้อยมักจะพา ลูกกวางเดินชมป่า แนะนำให้รู้จักสัตว์ต่าง ๆ ในป่าและของกินอร่อย ๆ
<u>กระจ่างน้อย</u>	ใบไม้ชนิดนี้หวานอร่อยนะ กวางลองชิมดูซิ

- กวางน้อย อ้อ..อรอยจริง ๆ แล้วสี่สวย ๆ นี่กินได้มั้ยกระต่าย หอม หอมนะ
- กระต่ายน้อย นั่นคอกไม้ อยากรองกินก็ได้
- กวางน้อย อ้อ..รสแปลก ๆ ชอบกลิ่นกระต่าย คุณนี่ช็อคโกแลตมันได้ สวยจังเลย
- กระต่ายน้อย ฮี..ฮี..กวางเธอนี่ตลกจริง
- กวางน้อย ทำไมเธอ ?
- กระต่ายน้อย มันมันสี่เสื่อตะหากไม่ใช่คอกไม้หรือ ฮี..ฮี..
- นกน้อย ตาย..หัวเราะอะไร ?
- กระต่ายน้อย กวาง..กวาง เขา ฮี..ฮี..
- นกน้อย เลยไม่รู้เรื่องกันพอดีแล้วแต่หัวเราะอยู่นั้นแหละ
- กวางน้อย เขาหัวเราะฉันนะพี่นก ฉันไม่รู้ก็สี่เสื่อนี่กว่าเป็นคอกไม้มันได้
- นกน้อย ตายละก็ กวางเขาเพิ่งเกิดนี่น่าจะใหญ่จุกทุกอย่างได้อย่างไร
- กวางน้อย พี่นกไปไหนมาเธอจะ ?
- นกน้อย เพิ่งไปส่งชาวบอเก้งแดงที่ช่วยป่าโนน ฉันเห็นมีคนถือปืนเดินคุม ๆ มาทางนั้น
- กวางน้อย แล้วบอเก้งแดงทำอะไรละ ?
- นกน้อย เขาวิ่งเข้าป่าลึกไปแล้ว
- กวางน้อย ทำไมพี่นกต้องบอเก้งแดง ?
- นกน้อย อ้าว..ก็บอเก้งแดงชอบแตกฝูงออกไปหากินเรื่อย
- กวางน้อย แล้วทำไมต้องบอกเรื่องคนถือปืนด้วย
- นกน้อย ก็ถ้าคนถือปืนเห็นบอเก้งเขาต้องยิงบอเก้งตายนะซี
- กระต่ายน้อย เกราะหัดที่พี่นกส่งข่าวให้บอเก้งแดงรู้ก่อนนะ พี่นกใจจริงที่ช่วยส่งข่าวให้พวกเรา
ในป่า
- นกน้อย ไม่ได้ใจดีใจเคอะอะไรหรอก ฉันบินไปได้หัวได้เร็ว ฉันก็ทำหน้าที่ส่งข่าวให้
เพื่อนฝูงรู้เท่านั้นเอง ฉันรีบไปก่อนนะจะรีบไปส่งข่าวแม่แมนชะหนอย อ้อตาย..
- กระต่ายน้อย อะไรเธอพี่นก
- นกน้อย เก็บส้อมไป เดินเลยไปทางนี้ทางขวามือจะมีถ้ำอ้อนนากินข้าว ตายคงจะอรอย
- กระต่ายน้อย วิเศษเลย ชอบใจมากจะ กวางเราไปกันเถอะ

<u>คนตรี</u>	<u>fade in...fade out</u>
<u>บรรยาย</u>	นกน้อยชอบทำหน้าต๋องที่ส่งข่าวเพื่อนฝูงมาก เพราะสัตว์ทุกตัวยอมยกโค้วขาพี่น้องเพื่อนฝูงของตัว อยากรู้ข่าวว่ามีอะไรเกิดขึ้นในส่วนอื่น ๆ ของป่า เหมือนอย่างเราต้องการรู้ข่าวหรือเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหมู่บ้าน ตำบล ในเมือง ในประเทศและในโลกของเรา เพราะฉะนั้นเวลานกน้อยไปไหนเพื่อนฝูงก็ตั้งใจที่ไต่พบ นกน้อยก็มีความสุขเวลาส่งข่าวดี แต่เวลามีข่าวร้ายบอกก็ครนกันน้อยไม่สบายใจต้องหาทางพูด และคอยปลอบใจผู้รับข่าว ด้วยความมีน้ำใจและความจริงใจของนกน้อยซึ่งก็ทำให้สัตว์ทั้งหลายไม่ปรารถนากนน้อยและรู้ดีว่านกน้อยเชื่อถือได้ ชาวของนกน้อยเป็นความจริงเสมอ
<u>คนตรี</u>	<u>fade in...fade out</u>
<u>บรรยาย</u>	ยังมีสัตว์ที่อยู่ในป่าอีกตัวหนึ่งคือเจ้าบาง เจ้าบางอยากมีความสำคัญเหมือนอย่างนกน้อยบาง มันคิดว่าตัวมันรี้ก็คล่องแคล่วกระโจนไปไต่หัวป่าเช่นกัน มันจึงอยากจะเป็นเจ้าบางบอกข่าวบาง มันเที่ยวไปบอกข่าวสัตว์ตัวนั้นตัวนี้
<u>บาง</u>	พี่เสือ กวางกำลังกินหญ้าอยู่ที่ลานหญ้าณะ
<u>บรรยาย</u>	หรือไมก็บอกว่า
<u>บาง</u>	นี่ณะลุงข้าง หม่าจิ้งจอกเขาบอกกว้างวงข้างณะนำเกลียด
<u>บรรยาย</u>	บางเป็นสัตว์ที่น้ำใจไมคี่ ชอบแกล้งหรือทำร้ายผู้อื่น เพราะฉะนั้นชาวที่บางบอกจึงมีแต่การให้ร้ายผู้อื่นหรือไมก็เป็นการนินทาวารายผู้อื่น จนพวกสัตว์มีอายุรู้แวงและเรียกเจ้าบางว่า "บางข้างยุ" และคอยเตือนลูก ๆ เสมอ "ลูก ๆ อยากบหรือฟังคำของเจ้าบางข้างยุณะ มันชอบแกล้งและชอบล่อให้เราเจ็บตัว" แต่เจ้าบางมันข้างพูดข้างจาจนลูกสัตว์ล้มค้ำ เตือนของผู้ใหญ่ อยู่มาวันหนึ่งกระต่ายน้อยและกว้างน้อยวิ่งเลนข้ามกระโคตคิงไม้กันน้อย
<u>กระต่ายน้อย</u>	ลองกระโคตข้ามคิงไม้ขึ้นคิงกว้าง
<u>กว้างน้อย</u>	คิงสูงณะ
<u>กระต่ายน้อย</u>	ฉันยังข้ามไคเลย เออชยาวกว่าฉันคั้ง เยอะ

<u>กวางน้อย</u>	ลองดูก็ได้
<u>กระตายน้อย</u>	เอาเลย
<u>เสียงประกอบ</u>	(เสียงกระโตก)
<u>กระตายน้อย</u>	เห็นมัยละ ไมยากเลย
<u>กวางน้อย</u>	เห็น้อย..คอแห้งจ้ง เอ..ไม่รู้แถวนี้มีแองน้ำให้เรากินบ้างมัย
<u>บาง</u>	มีขีหนู ๆ
<u>กระตายน้อย</u>	อยู่..เงาบาง
<u>บาง</u>	มัยังเล็ก ๆ อยู่ใกล้ ๆ นี่จริง ๆ เจ้าตายเจ้ากวางเจ้าบนหัวน้ำไม่ใช่เธอ น้ำใสสะอาดนะ
<u>กวางน้อย</u>	งั้นเราไปหาน้ำกินเดอะตาย
<u>กระตายน้อย</u>	(กระซิบ) แม่สั่งไม่ให้เชื่อเงาบาง
<u>บาง</u>	ไม่อยากเชื่อก็ไม่ต้องเชื่อ แหม..ไอ้เราริหวังดีอยากจะช่วย ตามใจ งั้นไปละนะ
<u>กวางน้อย</u>	ตาย..ฉันทิวน้ำจริง ๆ
<u>กระตายน้อย</u>	เอ..คงไม่เป็นไรนะ
<u>บรรยาย</u>	กระตายน้อยอดตามใจเพื่อนไม่ได้ หึ่งสองจึงพากันไปหาบึงน้อยที่ข้างบ่อ
<u>ดนตรี</u>	<u>fade in...fade out</u>
<u>บรรยาย</u>	อันที่จริงบึงที่ข้างบ่อถึงนั้นไม่ปลอดภัยเลยเพราะนายพรานแน่ใจว่าสัตว์จะต้อง ลงมากินน้ำจึงเอากบักวางเอาไว้ กระตายน้อยและกวางน้อยไม่ทันระวังตัว โอย !
<u>กระตายน้อย</u>	โอย !
<u>กวางน้อย</u>	เป็นอะไร ตาย
<u>กระตายน้อย</u>	ฉันทูกบัก โอ้ย..เจ็บเหลือเกิน
<u>กวางน้อย</u>	ตายแล้ว ทำอย่างไรดี โธ..เพราะฉันทैं ๆ
<u>กระตายน้อย</u>	กวาง..รีบหนีไปเดอะ
<u>กวางน้อย</u>	ไม่ ฉันทैंจะอยู่เป็นเพื่อนเธอ แหม..เงาบางนี่แยที่สุด
<u>บรรยาย</u>	ขณะนั้นเองกวางน้อยก็บินผ่านมา

- นกน้อย จับ ๆ ๆ ตาย..เธอเป็นอะไร ตาย..ถูกบีบคั้น
- กระต่ายน้อย เจ็บจังพี่นง
- นกน้อย ทำใจดี ๆ ไว้ ฉันจะไปบอกแม่เธอให้มาช่วย กวางกลับไปก่อนนะ
- กวางน้อย ไม่จะ ฉันจะอยู่เป็นเพื่อนตาย
- นกน้อย เอาอย่างนั้นะตาย ถ้าเธอได้ยินนายพรานกลับมา เธอต้องทำ เป็นตายนะ นอนให้ถึง กลั้หายใจและถือยากระตุกกระตัก ทำฟุงฟอง ๆ เหมือนกับขึ้นอีกแล้วนะ
- กระต่ายน้อย จะ ๆ
- นกน้อย กวางก็แอบให้มิดชิดอย่าให้นายพรานเห็น ฉันจะไปส่งข่าวก่อนละ
- คนตรี fade in...fade out
- บรรยาย นกน้อยไปได้ประเดี๋ยวเดียว นายพรานก็กลับมา เห็นลักษณะกระต่ายน้อยนอนนิ่ง ก็คิดว่าตายแน่จึงจัดการถอดถอนกับคักแล้วหันไปหา เชือกเพื่อมาร้อย เท่านั้นเอง กระต่ายคอยโอกาสอยู่แล้วก็รีบกระโจนหนี กวางน้อยกระโจนจากที่ซ่อนตามไป หึ่งสอรับวิ่งกลับพอดีพบแม่กระต่ายและนกน้อยกลางทาง
- กระต่ายน้อย แม่จ๋า ๆ
- แม่กระต่าย ลูกแม่เก่งจริงรอดมาได้ เจ็บมากมัยลูก ไร..เดียวแม่หายาพอกให้นะ
- กระต่ายน้อย เมื่อกี๊ปวดมากเลยจะแม่
- แม่กระต่าย ไร..ลูกรัก แต่ทำไมลูกถึงพากันมาไกลอย่างนี้ละ ?
- กวางน้อย เป็นความคิดของหลานเองละจะ ตายบอกแล้ววอาเยื่อเจ้าบาง
- แม่กระต่าย ออ..ลูกเจ้าบางหลอกก็ซมัย เห็นมัยมันไวใจไม่ได้
- กวางน้อย ทำไมเขาตองหลอกเราตวย
- แม่กระต่าย เพราะเขามีจิตใจไม่ดีนะสิ ไม่เคยหวังดีใครเลยจะนั้นเวลาเขาออกอะไรเรา เราตองคิดแล้วคิดก็กว่าเชื่อไคมัย จำไว้นะจะ
- กวางน้อย จะ
- แม่กระต่าย ยิงถาคคนที่เราไม่รู้จักมาบอกอะไรเราเราตองคิดให้ดี ๆ เสียก่อน แต่พื้นกันนะ ไวใจไคเสมอ

เรื่องที่ 4
เรื่อง ระวัง !

<u>คนตรี</u>	<u>fade in...fade out</u>
<u>แม่</u>	จอน ๆ แต่งตัวเสร็จแล้วยังลุก เคียวไปโรงเรียนสายนะ
<u>จอน</u>	จอนเสร็จแล้วครับแม่
<u>แม่</u>	เอ..ทำไมช้ากันนะ ต้องไปกุเสียแล้วซิ ตายแล้วจอน ทำไมห้องถึงได้รกรกอย่างนี้
<u>จอน</u>	จอนหาถุงเท้าไม่เจอครับแม่
<u>แม่</u>	อ้าวถุงเท้าก็อยู่ในลิ้นชักชั้นล่างอย่างไรละ
<u>จอน</u>	จอนหาแล้วไม่มีเลย
<u>แม่</u>	ไหน ๆ แม่ดูหน่อยซิ นี่ไง..รับสวมซะ มีอย่างเพร่อที่เก็บถุงเท้าลูกก็เอาอะไร คอมมิอะไรมาสุม ๆ ใจ แล้วจะหาเจอได้อย่างไร..วันนี้กลับจากโรงเรียนแล้ว ลูกต้องกลับมาจัดห้องเองนะจอนแม่ไม่ทำให้แล้วละ
<u>คนตรี</u>	<u>fade in...fade out</u>
<u>บรรยาย</u>	จอนเป็นเด็กที่ไม่มีระเบียบ ไม่เคยเก็บของเข่าที่เลยแม่แต่ของ ๆ เขาเองแท้ ๆ ก็ไม่ยอมเก็บ เสื้อผ้าถอดออกแล้วก็จะกองสุมอยู่กับพื้น ของเล่น ๆ แล้วก็ไม่เคย เก็บ คินสอ ขางลบ ไม่บรรทัดหายเป็นประจำเพราะใช้แล้วก็ทิ้งเกลื่อน พอจะใช้ ก็หาไม่พบ เย็นวันก็กลับจากโรงเรียนแม่ก็บอกว่า
<u>แม่</u>	รีบไปจัดห้องของลูกก่อนนะจอน
<u>จอน</u>	แม่ครับ วันนี้การบ้านตั้งเยอะแยะนะ จอนทำการบ้านก่อนนะครับ
<u>แม่</u>	ไม่ได้ ๆ ต้องทำเดี๋ยวนี้แหละ ห้องรก ๆ จะนั่งทำงานได้อย่างไรกัน
<u>จอน</u>	บังคับใจกันตลอดเวลาเบื่อจะตายอยู่แล้ว
<u>บรรยาย</u>	จอนเดินปึง ๆ ไปทำความสะอาดห้องอย่างไรพอใจเลย พอไปถึงห้องเห็นข้าวของ เสื้อผ้าเกลื่อนจนไม่รู้จะเริ่มตรงไหนก็จอนเลยนั่งจุ่มปุ่กอยู่กลางห้องนั่นเอง
<u>แม่</u>	จัดห้องจอนเสร็จแล้วยังลุก ?

จอน อีกเดี่ยวกับแม่ เร่งซะเรื่อยเชียว

บรรยาย ด้วยความอารมณ์เสียแทนที่จะจัดแจงพับเสื้อผ้าให้เรียบร้อย จอนกลับเอามือโยก ๆ ไม่นั่นระวังตัวและลืมไปแล้วว่าตัวทิ้งอะไรลงไปในกองรถ ๆ บาง มือจึงกำเอามือค้มเอาเต็มแรง

จอน โอ๊ย !

บรรยาย มีดเล่มนั้นคมมากบาดนิ้วมือจอนเลือดไหล พอจอนเห็นเลือดก็ยิ่งตกใจร้องไห้อีก

จอน โอ๊ย...แม่...ช่วยจอนด้วย

แม่ จอน ๆ ร้องไห้ทำไม เป็นอะไรไปลูก ?

จอน ฮือ...ฮือ...

แม่ ไหนจอนเป็นอะไรไป ร้องไห้ทำไมนะลูก ?

จอน จอน...จอนโดนมีดบาดที่นิ้ว

แม่ ตายแล้ว...ตายจริง เลือดออกมากเสียด้วย มาไปทำแผลก่อน เลือดออกมากอย่างนี้คงจะแผลใหญ่แน่ เอ...มีดบาดได้อย่างไรกันนะ แล้วคุณท้องก็ยังไม่ได้เก็บเลย แหม...น่าตีซ้ำจริง ๆ

จอน ฮือ...ฮือ

บรรยาย ระหว่างที่แม่ทำแผลให้จอนแม่ก็นั่งไปคุยว่า

แม่ นี่แหละน่า...ไม่รู้ก็เก็บข้าวของให้เป็นระเบียบ เอามือปกผลไม้มาใช้แล้วก็ไม่เอาไปเก็บไว้ในครัว หิ้งไว้ในห้องนอนอย่างนี้ถูกมีดบาดก็สมน้ำหน้าแล้วละ ที่ไม่รู้ก็จำแล้วยังละ แม่บอกที่นั่น ๆ แล้วให้เก็บของให้เป็นระเบียบก็ไม่เคยจะยอมทำ แล้วนี่อย่างนี้ก็คงจะอ้างว่าเจ็บมือแล้วทำความสะอาดไม่ไหวของให้แม่ทำให้ละซี

จอน เฮ้อ...กลุ่มจริง ๆ ลูกคนนี้

บรรยาย ถึงแม่ว่าจอนจะเจ็บตัวแล้วจอนก็ไม่สำนึกผิด แทนที่จะเห็นโทษของการทิ้งของเกลื่อนกลาดกลับชอบใจที่แม่ต้องมานั่งจัดห้องแทนตน แม่อดสู้อาจจัดของให้เขาที่เป็นระเบียบเรียบร้อย เสื้อ กางเกง ผ้าเช็ดหน้า ถุงเท้าจัดเป็นหมวดเป็นหมู่เพื่อจะหยิบง่าย ไม่เสียเวลาค้นหา แต่ของในห้องนอนของจอนก็เป็นระเบียบอยู่ไคร้ไม่นาน เพราะจอนยังไม่ยอมทิ้งนิสัยเดิม ไม่ยอมเก็บของเข่าที่ตามที่แม่จัดให้

- ดนตรี fade in...fade out
- บรรยาย จอนมีอาที่เขารักมากชื่ออากอง อากองใจดีและเอ็นดูจอนมาก เวลาเขาเย็บหมวก จะมีของขวัญติดมือมาฝากจอนเสมอ วันหนึ่งอากองซื้อรถของเล่นคันใหญ่มาฝากจอน
- จอน โอโห...รถคันนี้แล่นเร็วจังเลยครับอากอง
- อากอง จอนชอบจริง ๆ เหมอ ?
- จอน ผมอยากไ้มาตั้งนานแล้วละครับ
- อากอง งั้นอากองก็ใจที่ซื้อของไ้ถูกใจจอน แต่จอนต้องระวังรักษาไ้ดี ๆ นะ เพราะว่ารถคันนี้หลายสตาจค์เขี้ยวละ
- แม่ คนอย่างนายจอนนะเธอจะรู้จักรักษาของ ทายไ้เลยแค่อาทิตย์เดียวก็หาย
- จอน ไ้จริงหรือครับ คอยดูสิผมจะเก็บรักษาอย่างดีที่สุดเลย
- อากอง ฮี...ฮี...นี่จอน อาซื้อมาไ้เล่นนะไม่ใช่ไ้เก็บเอาไว้เฉย ๆ
- แม่ แต่เล่นแล้วต้องรู้จักเก็บเขาไ้ไ้เรียบร้อยนะ
- อากอง จอนสัญญาว่าจะทำตามที่คุณแม่บอก
- จอน ครับ
- บรรยาย จอนรักรถของเล่นที่อากองไ้ใหม่มาก ตั้งใจจะดูแลไ้ไ้ที่สุด ตอนแรก ๆ พอเล่นเสร็จก็เก็บเขาตุอย่างเรียบร้อย แต่อยู่มาวันหนึ่งขณะที่จอนกำลังเล่นรถอยู่ในสวนรถแล่นเลยเข้าพุ่มไ้ ยังไ้ทันไปเก็บก็มีเสียงเพื่อนมาร้องเรียก
- เพื่อน จอน...จอน...ไปเตะฟุตบอลกันมั๊ย ?
- จอน ไปสิ คอยไ้ยวนะ
- เสียงประกอบ (เสียงฟารอง ผนตก)
- บรรยาย ระยนั้นผนตกซุก รถของเล่นที่อากองไ้ให้จอนถูกทิ้งอยู่นอกบ้าน ตากแดดตากฝนอยู่หลายวันแต่จอนก็ไ้ไ้ไม่ถึง จนกระทั่งแม่ตามขึ้นว่า
- แม่ เอะ...แม่ไ้เห็นจอนเล่นรถที่อากองไ้ให้ตั้งหลายวันแล้ว จอนเบื่อแล้วเธอจะลูก ?
- จอน รถที่อากองไ้ให้ ไ้โดย...แยะแล้ว
- บรรยาย จอนก็ขึ้นไ้ไ้รับไ้ไปหารถ พอเห็นเขาจอนหน้าซึ้คเลย
- จอน ไ้ไ้ไม่สั้ลอกเป็นสนิมเร็วอย่างนี้ไ้ไ้ไ้

แม่ แน่นอนละจะ ก็ถูกทิ้งตากแดดตากฝนมาทั้งวันแล้วละ เห็นมั้ยแม่ว่าแล้ววาจอนนะไม่
รู้จักระวังรักษาของของตัวเองเลย แล้วนี่จะทำอย่างไร ? ถ้าหากองรูเขาคงจะ
เสียใจ

บรรยาย จริงซึนะ อากองจะต้องเสียใจที่จอนไม่รู้จักระวังรักษาของ เป็นครั้งแรกที่
จอนเริ่มคิดถึงความเหลวไหลไม่ไคความของตัวเอง ความสะเพร่า ซึลิม ไม่เป็น
ระเบียบ ไม่ระวังรักษาของให้ค้ทำให้อากองผู้เป็นที่รักของตนต้องผิดหวัง จอนจึง
ตั้งใจว่าเขาต้องแก้ไขนิสัยตัวเองให้ได้

ดนตรี fade in...fade out

บรรยาย ตั้งแต่วันนั้นจอนพยายามไม่กองสู่มเสื้อผ้าลงบนพื้นห้อง การบ้านทำเสร็จแล้วก็เก็บใส่
กระเป๋านักเรียนเลยไม่กองให้เก้ลื้อนห้อง พอเล่นของเล่นเสร็จก็เก็บเข้าที่ เวลา
ต้องการอะไรก็หยิบได้สะดวกไม่ต้องรื้อกระจุกเหมือนเมื่อก่อน

จอน เออ...จริงอย่างที่แม่วานะ พอเก็บของเป็นที่เป็นที่เป็นทางแล้วเก็บได้เร็วดีซะ

บรรยาย แต่ถึงแม่วาจอนจะพยายามปรับปรุงตัวเองอย่างไรก็ตาม ความที่จอนเป็นคนซึลิม
และขาดความระมัดระวังจึงมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นกับจอนเสมอ บางครั้งจอนเดินเตะ
ค้ำไม้กวาดที่ลิมเก็บเข้าที่โห เรียบร้อย เขี่ยบอลลูกบอลที่ลิมเก็บเหมือนกันหงาย
หลังตั้ง แต่เหตุการณ์ร้ายแรงที่สุดไม่ได้เกิดกับตัวจอนเอง มันเกิดจากความไม่ค้
ของจอน เย็นวันนั้นจอนอาบน้ำให้เจาด่างที่สนาม อาบให้เสร็จแล้วไปวิ่งเล่นเลย
ลิมเก็บขันเก็บสนุ แม่เดินมาทางนั้นขณะนั้นมืดแล้วแม่มองไม่เห็นสนุ เขี่ยบอลไกล
กนจะกระแทกพื้นแต่แม่ก็ ขนยั่นไววกระดุกแขนก็เลยเคาะ

แม่ โอ้ย

บรรยาย แม่ไปหาหมอเขาเผือกอยู่นาน

จอน แม่ครับจอนเสียใจ

แม่ เสียใจเรื่องอะไรลูก

จอน ก็จอนเป็นคนเหตุโให้แม่แขนเคาะ จอนลิมเก็บสนุ

- แม่ ลูกก็เสียใจทุกทีเวลาเกิดเหตุเพราะว่าลูกลืม เพราะว่าคุณซี้เกียจ เพราะว่าคุณไม่ระวัง แต่จะมีประโยชน์อะไรถ้าลูกยังไม่รู้จักระวังอยู่ต่อไป
- จอน ต่อไปจอนจะคอยระวัง จะไม่ซี้ลืม จะไม่ซี้เกียจอีกแล้วครับ จริง ๆ นะครับ จอนสัญญา
- แม่ ขอให้ทำได้จริง ๆ นะจะแม่จะดีใจมากทีเดียวละ
- จอน ครับ
- บรรยาย นักเรียนเข็มย้คะจอนทำได้จริง ๆ เขาสามารถเก็บของเล่นและของใช้ให้เป็นที่มีระเบียบ ไม่รกเกสื่อน ไม่เกะกะกีดขวางอีกต่อไป อันที่จริงบางวันเขาก้ลืม ๆ ไปบ้าง พอแม่เตือน
- แม่ จอน...ห้องของลูกน่ะรกอีกแล้วนะจะ
- บรรยาย จอนก็จะกระวักระวาดจัดห้องของเขาทันที
- จอน เคียววันผมไม่ต้องเสียเวลาหาของอีกแล้วละครับเพื่อน ๆ
- ดนตรี fade in...fade out

.....

เรื่องที่ 5

เรื่อง หาดทรายงาม

<u>คนตรี</u>	<u>fade in...fade out</u>
<u>บรรยาย</u>	<p>สวัสดีคะนักเรียน นักเรียนเคยไปดูหนังกลางแปลงบ้างมั้คะ ? พอหนังเลิกแล้ว คนฉายหนังก็จบไปแล้ว คนก็กลับบ้านไปแล้ว นักเรียนเคยเห็นสภาพที่ดูหนังมั้คะ ?</p> <p>เต็มไปด้วยถุงกระดาษ ถุงพลาสติก ซาน้อย เศษกระดาษเกลื่อนกลาดไปหมด พอมีลมพัดขยะเหล่านี้ก็ปลิวว่อนไปกับลม เห็นแล้วรู้สึกใจเสียเกินว่าทำไมเราจึงไม่พยายามรักษาย่านเมืองให้สะอาดกันบ้างหนอ วันนั้นครูจะขอเล่าเรื่องเจ้าสัตว์ตัวเล็ก ๆ สองตัวที่ทนเห็นความสกปรกรกรุงรังไม่ได้ มันจะทำอย่างไรกันนักเรียนคอยฟังนะคะ</p>
<u>คนตรี</u>	<u>fade in...fade out</u>
<u>บรรยาย</u>	<p>ยังมีตัวตุ๊กตุ่น 2 ตัว ชื่อเจ้าแวนกับเจ้าจ้อ ตัวตุ๊กตุ่นเป็นสัตว์ตัวเล็ก ๆ สูงประมาณหนึ่งคืบของนักเรียน รูปร่างคล้ายหนูนาแต่ไม่มีหางและมีขนสีเทา ๆ พ่นุ่ไปทั้งตัว ปากแหลมแต่ตากกลมโต ใบหูตั้งคอยรับฟังเสียง ประสาทหูของเจ้าตุ๊กตุ่นไวมาก สามารถได้ยินเสียงที่เบาที่สุด ตุ๊กตุ่นทำบ้านอยู่ใต้ดิน บ้านของมันสะอาดหมดจด เพราะตุ๊กตุ่นเป็นสัตว์ที่รักความสะอาดเป็นชีวิตจิตใจและเกลียดความสกปรกเข้ากระดูกดำมันจึงแทบจะเป็นบ้าเมื่อเห็นความสกปรกในเมืองมนุษย์ชาวไทย</p>
<u>แวน</u>	<p>มนุษย์นี่ประหลาดจริง ๆ มีบ้านเมืองสวย ๆ แต่ทำไมถึงชอบทิ้งขยะให้เกลื่อนไปหมดไม่เข้าใจจริง</p>
<u>จ้อ</u>	<p>เราทั้งสองก็เหมือนคนบ้าเหี้ยมว้างเก็บขยะทำความสะอาดบ้านเมืองให้เขาอยู่ได้</p>
<u>แวน</u>	<p>ทำใจไต่ละจ้อ ถ้าเราไม่เก็บขยะให้เขาย่านนี้คงถูกส่งอยู่ใต้กองขยะแล้วละมัง</p>
<u>จ้อ</u>	<p>แต่ที่จริงตอนนี้เขาก็คือขึ้นแล้วนา</p>
<u>แวน</u>	<p>คือเคอะไรกัน ถุงพลาสติกก็ยังไม่เคลื่อนถนน</p>

- จอ เธอนะแบบงั้นมดเคี้ยวแวน เราบ่เก็บ ๆ ชยะเสียให้เสร็จก่อนม้คนมาเห็นเรา
ดีกว่า
- บรรยาย นักเรียนอาจสงสัยว่าถ้าตัวตุ๊กตุ๋นมีจริงทำไมเราจึงไม่เห็นมันสักที เจ้าตุ๊กตุ๋นเป็นสัตว์
ซื่อๆมาก มันจะออกมาทำงานเก็บขยะก็ต่อเมื่อมันแน่ใจว่าไม่มีใครเห็นมัน เช่น
ตอนเช้ามีคอกอนผู้คนตื่น เมื่อเจ้าตุ๊กตุ๋นตัวเล็กนับนิ้วและเวลาทำงานน้อย ส่วน
พวกเรามนุษย์ก็ขยันทิ้งขยะทิ้งเศษสิ่งของเสียเหลือเกินบ้านเมืองของเราจึงยัง
สกปรกไม่นาดูหง ๆ ที่พวกตุ๊กตุ๋นทำงานหนักเกินกำลังน้อย ๆ ของมัน
- ดนตรี fade in...fade out
- บรรยาย วันหนึ่งหลังจากที่เจ้าตุ๊กตุ๋นทำงานเก็บขยะจนจะหมดแรงอยู่แล้ว จอก็ลากหนังสือพิมพ์
ที่มนุษย์ทิ้งไหลมาหัดปลิววนมา
- จอ คูอะไรนี่เนาะ
- แวน อะไรเธอจอ ?
- จอ เขาเขียนว่าชายทะเลชะอำน่าไปเที่ยวเนะ
- แวน ชายทะเล ?
- จอ ชายทะเลก็อย่างรูปในหนังสือพิมพ์นะสิ มาดูสิ
- แวน นีเนะเธอที่เรียกชายทะเล
- จอ นีเนะแหละ มีคนมะพร้าว คนตาลขึ้นข้างทะเล มีเรือใบแล่นกลางทะเล แล้วก็มันก
เขาวาน้ำทะเลสีสวย ๆ ทรายก็ขาวละเอียด มีเปลือกหอยเยอะแยะเลย
- แวน ก็เหมือนกันเราทำงานมาตั้งนานแล้วยังไม่เคยพักผ่อนเลย ไปเที่ยวน้ำให้สนุกสักที
ก็ดี ฉันหวังแต่ว่าพอไปถึงชะอำของเธอนะเราคงไม่ต้องทำงานกันอีกนะ ฉัน
เบื่อเต็มทีแล้ว
- จอ เงอะนา...ที่สวย ๆ เขาคงไม่ทำให้สกปรกเลอะตาหรอก
- แวน อ้อๆพูดดีกว่าวันก่อนที่เราไปเที่ยวน้ำตกจำไค้มัย ที่ออกสวยยังมีเปลือกหอย เปลือก
ลำไยเกลื่อนเลยแม้แต่เปลือกทุเรียนยังมีเลย ทุ่งพลาสดึงก็เกลื่อนใหญ่

คนตรี fade in...fade out

เสียงประกอบ (เสียงคลื่นชายทะเล)

บรรยาย เจ้าตุ๊กตุนทั้งสองคือแวนกับจ๊อตกลงไปพักผ่อนตากอากาศที่ชะอำ อากาศชายทะเล
สดชื่นจริง ๆ ลมพัดดี ๆ เสียงคลื่นกระทบฝั่งดังครืน ๆ แวนกับจ๊อรู้สึกสบายใจ
หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง ตอนที่เจ้าตุ๊กตุนไปถึงชะอำน้ำขึ้นเต็มหาดมองเห็นแต่น้ำ
กับฟ้าจริง ๆ เขาตรู่วันรุ่งขึ้นน้ำลงแล้วแวนกับจ๊อตันแถมัดชวนกันไปเล่นทราย
และเก็บหอย แต่แล้วทั้งสองก็แทบจะร้องไห้

แวน โอ๊ย..ตายดีกว่า นี่หรือหาดทรายงามของพวกมนุษย์ ไม่ได้มีแต่ทรายกับเปลือก
หอยสักหน่อย ซากกาละมังก็มี เชือกพลาสติกก็มี

จ๊อ ไม่แค่นั้นนา รongเท้าซากก็ยังมีเลย

แวน โอ๊ย..แล้วนั่นดูซิ ขวดแตกทิ้งไว้อย่างนั้นใครเดินมาเหยียบเขาก็แย่นั่นเอง

จ๊อ เปลือกทุเรียนก็เกลื่อนไปเหมือนกัน

แวน ไม่ว่าจะไปที่ไหนทำไมละ เฮ้อ..พวกเราจะคงพบเศษขยะของพวกมนุษย์อยู่
เรื่อย

จ๊อ เฮ้อ..เวร รู้สึกมัยว่าใครมา ?

อวน ออย่าเพิ่งไป ออย่าเพิ่งไปซี ตุ๊กตุนเหมือนเรานี้

แวน ส่วสี่ตี

อวน ส่วสี่ตี ฉันชื่ออวน พวกเธอเพิ่งมาทันหรือ ?

แวน เพิ่งจะมาถึงเมื่อวานนี้เอง นึกว่าจะได้พักผ่อนสักหน่อยที่ไหนได้ อ้อ..ฉันชื่อแวน
เขาชื่อจ๊อ

จ๊อ เธออยู่คนเดียวหรือ ?

อวน ฮือ..แล้วพวกเธอจะมาจากไหนกัน ?

แวน อยู่ส่วนลุมพินีที่กรุงเทพฯ ๆ นะ

อวน เหรอ..ฉันเคยอยู่ที่ทองสนามหลวงมา ออย่าพูดไปนะฉันนี่เป็นโรคซีเกียจ สมัยอยู่
ทองสนามหลวงนะโอ๊ย..ไม่ไหวเลยวังเก็บขยะเสียเหนื่อย พอมายี่หวที่นั่นเลย
ติดใจ

- แวน แต่ที่นี่ก็เศษขยะเยอะเหมือนกันนี่
- อวน สมัยนั้นะคงหลายสิบปีมาแล้วยังไม่ค่อยมีคนมาเที่ยวเลย หากสะอาดจริง ๆ นะฉันนะไม่ต้องทำอะไรเลย นอนเล่นทั้งวันสวรรค์แท้ ๆ นะเธอเอ๊ย
- จ่อ แล้วพอกันเริ่มมาเที่ยวละ
- อวน ชยะก็ตามมานะซี แล้วก็อย่างว่าละนะพอแม่ป้าตายเราสั่งสอนมาว่าเราต้องเก็บขยะ ฉันก็เลยไม่ค่อยไคนอนเล่นเท่าไร เธอทั้งสองมาก็คี่แล้วจะได้ช่วยกันทำ
- แวน แต่เรามาพักผ่อนกันนะ
- จ่อ โห... เราช่วยอวนถอนนาสามแรงจะได้เสร็จเร็ว ๆ
- แวน เฮ้อ... ฉันนะไม่เข้าใจจริง ๆ ทำไมนะชายทะเลออกสวยงาม ที่สวย ๆ อย่างนี้เขาน่าจะช่วยกันดูแลให้สะอาดสวยงามตลอดไปซี
- อวน ฉันนะนะอยากจะบอกพวกเขาไปว่าไอ้พวกเปลือกผลไม้ เศษอาหารต่าง ๆ กินเสร็จก็ให้ขุดหลุมลึก ๆ ฝังเสียที่หาดทรายให้มิดซึบก็สิ้นเรื่อง แต่ก็ไม่มีใครยอมฝังฉันเลย
- จ่อ นั้นนะซี พวกขวดแตก หรืออุ้งพลาสติกพวกนี้ฝังได้ง่าย ๆ ออก แต่เราอย่ามัวแต่บนอยู่เลยมาช่วยกันเก็บเศษขยะรก ๆ เคี้ยวพวกมนุษย์ก็จะออกกันมาแล้ว
- แวน คี่เหมือนกันเสร็จแล้วจะได้ลงเล่นน้ำให้สบายอารมณ์
- ดนตรี fade in...fade out
- เสียงประกอบ (เสียงคลื่นชายทะเล)
- บรรยาย ตึกตักทั้งสามช่วยกันทำงานเก็บเศษขยะกันจนขณะที่มนุษย์ทั้งรักเกะกะ แต่ละชั้นใหญ่เกินตัวตึกตัก ทั้งสามต้องช่วยกันดึง ดัน ทาม แหยงแหยกว่าจะเก็บได้แต่ละชั้นอยู่ที่กรุงเทพฯ แวนกับจ้อมีเครื่องบดขยะ แต่ที่นี่ต้องขุดหลุมฝังเองซึ่งต้องเป็นงานที่กินแรงตึกตักเหลือเกินเพราะตัวมันเล็กนิดเดียว กว่าที่จะขุดหลุมใหญ่พอที่จะฝังเศษขยะได้ก็ต้องใช้แรงมาก นาส่งสาร อวน แวน จ่อ ทั้งสามมัวแต่ทำงานจนอยู่จึงไม่ทันสังเกตว่ามีร่างใหญ่ ๆ ของมนุษย์มานั่งดูพวกเขาอยู่จนได้ยินเสียง
- มนุษย์ เอ๊ะ... ตัวอะไรนะ ตัวเล็กกระจิดเดียว
- แวน จ่อ อวน มนุษย์มา

- จ้อ เร็ว หนึ่เดอะพวกเรา
- บรรยาย มนุษย์คนนั้นรีบกันไม่ให้ตักตุนหนึ่
- มนุษย์ อยู่คุยกับฉันก่อนนะจะ ฉันไม่ทำร้ายพวกเธอหรอก
- บรรยาย จอกลกว่าเพื่อน บอกเพื่อน ๆ ว่า
- จ้อ มนุษย์คนนี้ทาทางใจคึ้นะ เขาอาจจะฟังเราก็ได้
- มนุษย์ ฟังพวกเธอเรื่องอะไรจะ
- บรรยาย แวน อ้วน กับจ้อ ก็เลยแย่งกันพูดใหญ่ เล่าเรื่องชีวิตตักตุนให้เด็กสาวคนนั้นฟัง และวิ่งวอนให้ช่วยบอกเพื่อนมนุษย์คนอื่น ๆ ต่อไปให้ช่วยกันรักษาความสะอาด
- มนุษย์ ออย่าฟังเศษขยะให้รกเกลื่อน
- มนุษย์ ตักตุนทั้งสามจะ ฉันเสียใจจริง ๆ ที่พวกฉันเหลวไหลกันมากทำให้พวกเธอเหนื่อย
- บรรยาย แพบแย ฉันขอสัญญาว่าตัวฉันเองจะระวังที่สุด จะไม่ทิ้งเศษขยะอีก และจะพยายาม
- มนุษย์ บอกพี่น้องเพื่อนฝูงไม่ให้ทำด้วย
- บรรยาย แล้วเด็กสาวคนนั้นก็ช่วยแวน จ้อ และอ้วนเก็บเศษขยะบนหาดทรายฝั่งและเผาเรียบ
- มนุษย์ ได้แรงมนุษย์มาช่วยอีกคนงานก็เสร็จเร็วเพราะมนุษย์ตัวใหญ่พอที่จะเก็บเศษขยะของ
- มนุษย์ มนุษย์ได้อย่างง่ายดาย
- เสียงประกอบ (เสียงคลื่นชายทะเล)
- บรรยาย งานเสร็จแวนกับจ้อก็ได้พักผ่อนตากอากาศอย่างแสนสุขสบาย และอ้วนก็มีเวลานอน
- มนุษย์ เปรมอูรา เด็กสาวกลายเป็นเพื่อนที่ดีของแวน จ้อ และอ้วน ถือเป็นหน้าที่ที่จะช่วย
- มนุษย์ ตักตุนทั้งสามเก็บเศษขยะด้วย ทหารายบริเวณนี้จึงมองดูสะอาดตา ใครเห็นก็ชม
- มนุษย์ กันว่าทหารายที่นี้งามคึ้จริง ทหารายชาวมองเห็นแต่เปลือกหอยนานาชนิดมีปูลม
- มนุษย์ วิ่งเล่นและน้ำทะเลจคขอบฟ้า
- เสียงประกอบ (เสียงคลื่นชายทะเล)
- ดนตรี fade in...fade out

.....

เรื่องที่ 6
เรื่อง เมืองไทยแสนดี

<u>คนตรี</u>	<u>fade in...fade out</u>
<u>บรรยาย</u>	<p>ตุ้มเป็นชื่อของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ 1 ตุ้มอยู่กับพ่อแม่และพี่สาวคนเดียวชื่อตัง บ้านของตุ้มอยู่ในบรี เวลเดียวกับบ้านคุณตาคุณยายและยังมีบ้านของคุณลุงคุณป้าและคุณน้าอยู่ในบรี เวลานั้นด้วย ในบรี เวลบ้านของตุ้มมีเด็ก ๆ 10 กว่าคน อายุไล่เลี่ยกับตุ้มล้วนเป็นลูกคุณลุงคุณป้าและคุณน้า เด็ก ๆ ทั้งหมดจึงเป็นเพื่อนเล่นกัน ทุก ๆ วัน พอลบจากโรงเรียนแล้วก็จะมาเล่นด้วยกันอย่างสนุกสนาน</p>
<u>เสียงประกอบ</u>	(เสียงเด็กดังเอะอะเจี๊ยวจาว)
<u>บรรยาย</u>	<p>พี่น้องที่บ้านเป็นเพื่อนเล่นที่แสนดีของตุ้ม จึงทำให้ตุ้มรักบ้านมาก มีความรู้สึกอบอุ่นใจ เวลาที่พ่อแม่มีธุระต้องกลับบ้านช้าหรือไปทำงานต่างจังหวัดหลายวัน ตุ้มก็ไม่เคยเหงา เพราะตุ้มมีคุณตาคุณยายคุณลุงคุณป้าและคุณน้าเป็นที่พึ่งพิง อาหารการกินก็ไม่เคยขาด พอหิวขึ้นมาทีไปหารับประทานได้ทุกบ้าน และถ้าบ้านไหนทำอาหารอะไรอร่อย ๆ เป็นพิเศษก็จะส่งไปบ้านอื่นได้ชิมด้วยเสมอ ตุ้มจึงคิดว่า</p>
<u>ตุ้ม</u>	<p>จริง ๆ น้า ถ้าสมมุติว่าบ้านพ่อแม่ไปอยู่ที่ไหนโศดเดียวตามลำพังไม่มีพวญาติ ๆ อยู่ด้วยเราคงเหงาตายเลย</p>
<u>บรรยาย</u>	<p>ตุ้มรู้สึกตัวเองโชคดีมาก นอกจากจะมีพี่น้องหอมล้อมแล้ว พี่ตังของตุ้มซึ่งมีอายุมากกว่าตุ้มหลายปีก็เป็นพี่ที่รักน้องมาก คอยเอาใจใส่ดูแลและชอบเล่นกีฬาในบรี เวล ฟังเสมอโดยเฉพาะตอนก่อนนอน ด้านอึ่งมีการบ้านที่ไม่เข้าใจพี่ตังก็มักช่วยอธิบายจนเข้าใจ</p>
<u>ตัง</u>	ทำไมตุ้มทำหน้านมอยอย่างนั้นละจะ
<u>ตุ้ม</u>	พรุ่งนี้ครูจะทดสอบ สปช. แล้วละพี่ตัง
<u>ตัง</u>	แล้วตุ้มอ่านหนังสือแล้วยังละจะ

- ตุม ยังเลย พอกลับจากโรงเรียนตุมก็ไปเล่นบ้านนาแจ่ม พอกินข้าวแล้วเพิ่งนึกออกว่า
พรุ่งนี้ครูจะสอบ
- ติง อ้าวดังนั้นประเดี๋ยวเรามาอ่านทวนกันนะจ๊ะ
- ตุม ว้า... เสรีจกัน ก็มันเลยออกฟังนิทานเลย
- บรรยาย ตุมเป็นเด็กชอบสนุก ชอบวิ่งเล่น ไม่ชอบอ่านหนังสือสัก ยิ่งต้องอ่านหนังสือเรียน
ด้วยแล้วตาคะปิดเอาทาเคียว พ่ตึงรู้จักสอนเรื่องนี้จึงต้องการช่วยน้อง
- ติง มา... พี่จะอ่านให้ตุมฟัง พอพี่อ่านแล้วพี่จะถาม ฟังนะ เมืองไทยเรานี้แสนดี
อุดมสมบูรณ์ ในน้ำมีปลาในนามีข้าว ชาวไทยมีอัธยาศัยใจดีช่วยเหลือกันและกัน
- บรรยาย ตุมฟังพ่ตึงอ่านแล้วตุมก็ซังก้างวง
- ตุม พ่ตึงอ่านเรื่องอะไรไม่รู้ไม่เห็นจะอยากฟัง ง่วงจะตาย
- ติง คนไทยทุกควรภาคภูมิใจที่เกิดมาเป็นคนไทย อยู่ในประเทศไทย มีศิลปะ วัฒนธรรม
และประเพณีไทยที่ตึงามควรผดุงรักษาไว้
- ดนตรี fade in...fade out
- ตุม โอ๊ย ๆ ๆ อะไรกันเนี่ย
- บรรยาย ตุมรู้สึกเหมือนกันว่ากำลังฟังตกจากที่สูงและกนกระแทกพื้นดัง ๆ
- ตุม อู๊ย ! เจ็บจังเลยกนกระแทกพื้น อู๊ย ! เอ๊ะ...นี่ไหน เรามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ?
- บรรยาย ตุมมองไปรอบ ๆ ตัว ตุมไม่รู้จักสถานที่นั้นสักท่อนอย ตุมเหลือบไปดูรอบ ๆ ก็เห็น
ถนนดินเป็นทางยาวคดเคี้ยว มีต้นไม้ขึ้นสูงใหญ่ ใบไม้เขียวสดใส มีถ้ำารกแต่ก็แห้ง
แล้ง ไม่มีใครพอที่ตุมจะถามใครสักคน ตุมคิดไม่ออกว่าทำอย่างไรดีก็พอตุมมีสัตว์ตัว
สูงขนาดลิง มีขนยาวหนาเหมือนหมีเดินมา
- เงาจอ เธอเป็นใคร ? มาเที่ยวเกะกะทำไมแถวนี้ ?
- ตุม ฉันหลงทางมาจ๊ะ นี่ไหนจะ ?
- เงาจอ หลงทางอะไรกัน จะมาสอดคนแถมนะสิ ที่นี้ไม่ต้องถามการคนแปลกหน้าเข้าใจมัย
ไป...ไปไหนนะ
- ตุม ฉั้น...ฉั้น...ไม่รู้จะไปทางไหน ฉั้นไปไม่ถูกจริง ๆ
- เงาจอ หูดแปลก...ไปไม่ถูก ก็แล้วเมื่อไหร่มาจากไหน มาทางไหนก็กลับไปทางนั้นสิแม่คุณ

- คุม โธ...ทำอะไรเธอถึงจะเชื่อฉันนะ ฉันไม่รู้ว่าคุณมาจากไหนจริง ๆ อยู่ที่นี่
ฉันก็มาอยู่ตรงนี้
- เจ้าจ้อ อี...นาซ่า...ไม่รู้ว่าคุณเองมาจากไหน พูดอย่างนั้นก็คิดว่าฉันจะเชื่อเธอ เธอ
คงมารายแน่ ๆ คิดจะมาสอดแนมพวกเราใช่ไหมละ พวกเรา เร็ว มาช่วยกัน
จับตัวไปให้หัวหน้า เร็ว
- คนตรี fade in...fade out
- บรรยาย หัวหน้าเผ่าของสัตว์ขนยาวมีร่างใหญ่กว่าเจ้าจ้อที่ไปจับคุมมาเสียอีก มีหน้าซำยังมี
เขี้ยวขาวโงนากลัว คุมไม่ชอบหน้าตาหัวหน้าเผ่าเลย
- หัวหน้า เจ้าจ้อ นั่นไปพาใครมานั่นละ ?
- เจ้าจ้อ ไม่ทราบครับ เขาบอกว่าเขาหลงทาง ผมคิดว่าเขาต้องการมาสอดแนมแน่ ๆ
เลย
- หัวหน้า บังอาจถึงเพียงนี้เชียวรี เลวมาก ส่งตัวเขาคายกักกันเดี๋ยวนี้
- เจ้าจ้อ ครับผม
- คุม ทานหัวหน้าคะ ฉันหลงทางมาจริง ๆ ไม่ได้มาสอดแนมคะ
- หัวหน้า ชี้แจงฟังคำแก้ตัว ทนทู่ พาตัวไป
- คนตรี fade in...fade out
- บรรยาย เจ้าจ้อพาคุมไปขังไว้ในห้องเล็ก ๆ ขนาดกว้างยาวพอคุมลงนอนได้เท่านั้นเอง
มีฝาไม้ไผ่สูงชันแน่นและมีหลังคาจากบังแดดและฝน ตลอดชีวิตของคุมเคยแต่อยู่
กับญาติพี่น้องมากมายเมื่อต้องมาถูกขังโดดเดี่ยวอย่างนี้คุมแทบจะทนไม่ได้
- คุม ปล่อยให้ฉันออกไปเดี๋ยวนี้ ฉันไม่อยากอยู่ที่นี่ ปล่อยให้ฉันไปนะ ปล่อยให้...
- ปานัด แมทนู ป่วยการตะโกน เสียงแทบเปล่า ๆ
- คุม เอ๊ะ เสียงใครนะ ?
- ปานัด ป้าเองจะแมทนู ถูกขังอยู่ข้างห้องแมทนู
- คุม ป้าเป็นใครนะ เป็นพวกเดียวกับเจ้าพวกขนยาวนี้หรือเปล่า ?
- ปานัด เปล่าจะ ป้าก็เป็นคนเหมือนกับแมทนูแหละ

- คุม ทำไมป่าถึงถูกจับมาอยู่ที่นี้ได้ละจะ หลงทางมาเหมือนฉันรีเปลา ?
ปานิด ป่าไม่ได้หลงทางมาหรอก ที่นี้ละเป็นหมู่บ้านของพวกป่า พวกเราอยู่ของเราดี ๆ แล้วอยู่ ๆ เจ้าพวกชนยวาก็มาบุกรุก
- คุม เรื่องมันเป็นอย่างไร ป่าเล่าให้ฉันฟังหน่อยสิ
ปานิด แรกก่อนนี้พวกเรายู่กันอย่างสงบสุข อาหารการกินอุดมสมบูรณ์ ในน้ำมีปลาในนามีข้าว ไบคำลิ่งข้างริ้ว ผักบุงขึ้นในน้ำ เก็บมาทำอาหารได้สะดวกสบาย จะทำนาเกี่ยวข้าว หรือมีงานการอะไรเราก็ร่วมแรงช่วยกันทำ เสร็จงานเราก็สนุกสนาน ร้องรำทำเพลงกัน
- คุม โอ้โฮ...เหมือนที่เมืองไทยของฉันเลยจะ
ปานิด อย่างนี้เธอจะ ยังมีเมืองที่ร่มเย็นเป็นสุขเหมือนบ้านป่าอีกเธอเนี่ย
คุม ที่เมืองไทยของฉันนี่ะคัจริง ๆ นะป่า แล้วเรายังมีวัดสวย ๆ เจดีย์สวย ๆ ที่เก่าแก่มากเลยด้วย แต่ป่าเล่าเรื่องของป่าเดอะจะ
- ปานิด เมื่อก่อนที่นี้เคยมีวัดสวย ๆ ป่าจำได้ พวกเราก็ชอบไปทำบุญทำทานกันเป็นประจำ
คุม คนไทยเราก็ชอบทำบุญเหมือนกันจะป่า คุณตาคุณยายของฉันไปบาตรทุกวันเลย
ปานิด ไม่เพียงแต่เท่านั้นนะจะ พวกเรายังรักใคร่กันเหมือนพี่เหมือนน้อง มีอะไรก็แบ่งปันกัน จะไปไหน มาไหนก็สะดวกสบายไม่ต้องถูกบังคับแบบนั้รอก
- คุม ฉันซ้กจะคิดถึงเมืองไทยเสียแล้วซี ที่ป่าเล่ามาเหมือนที่เมืองไทยของฉันทุกอย่างเลย
ปานิด ใช่...มีบ้านเมืองที่เป็นสุขอย่างนี้ใคร ๆ ก็ต้องคิดถึง ป่าก็คิดถึงหมู่บ้านของป่าเหมือนกัน นี่นะเพราะเจ้าพวกชนยวานี้ที่เคียว พอมันมันนั้นก็เอาบ้านช่องที่นาของเราไปหมด บังคับให้เราทำงานใหม่้น พอเราไม่ทำมันก็จับเราขัง พอได้ยินเราคำวามัน มันก็จับเราขังเคียว ปลอยให้อด ๆ อยาก ๆ อย่างนี้ละแมหนู
- คุม แหม...พวกมันร้ายกาจจังเลย
ปานิด ชาวนี้ะเราก็ปลุกกันเองแท้ ๆ ของ ๆ เราแท้ ๆ พวกมันนะเอาของเราไปหมดแล้วให้เรากินวันละนิดเดียว
คุม อย่างนี้ก็หัวแยซีจะ

ปานิด หิวนะซี ซอกินเพิ่มพวกมันก็ไม่ไ้ บอกว่าเปลือง แมหนูคิดดูเอาแล้วกัน
ตุม ใจคำจริง ๆ เลย
ปานิด นอกจากใจคำแล้วยังใจเทียมด้วย ใครไม่เชื่อฟังพวกมัน ๆ จะทุบตีเจ็บไปทั้งตัว
ตุม นากลัวจัง
ปานิด ยิ่งเจ้าตัวหัวหน้ายิ่งเทียมมากและเอาแต่ใจตัวเองด้วย
เจ้าจอ มันเสี่ยงใครคำว่าเป็นนายเรานะ ออ...สองคนนี่เอง ถูกขังเคียวแล้วยังไม่เจียม
 ตัวอีก ต่อไปนี้ห้ามคุยกันนะ ถ้าไม่เชื่อจะต้องถูกลงโทษ
บรรยาย นิดกับตุมจำต้องปิดปากเงียบไม่กล้าส่งเสียงอีก ตุมเองเมื่อมาเจอกับความโหดร้าย
 ของเจ้าพวกชนชาวอย่างนี้ ตุมก็ยังคิดถึงเมืองไทยมากขึ้น อยู่เมืองไทยแสนจะสบาย
 จะทำอะไร จะพูดจะคุยกับใคร จะไปไหนมาไหนก็ได้ ไม่มีใครห้าม ตอนนี้อยู่ที่
 อยากรจะร้องไห้เสียแล้ว ทันใดนั้นเองตุมก็ได้ยินเสียงใครกำลังไขกุญแจเปิดประตู
 หองขัง

เสียงประกอบ (เสียงไขกุญแจ)

เจ้าจอ ไ้เวลาออกกำลังกายแล้วนะ ออกมา ๆ เร็วเข้าอย่าชักช้า
ตุม ป้าจะเขาให้เราออกข้างนอกได้วันละกี่ครั้งจะ
ปานิด วันละ 2 ครั้งจะ เข้าหนึ่ง เย็นหนึ่ง
เจ้าจอ ไม่ตองพูด รับเดินเร็ว ๆ ยุ้งกันชะมัด
ชาวบาน โอ้ย...มีคนเป็นลม พวกเราช่วยกันหน่อย ๆ เป็นใจบ้างก็ไม่รู สงสัยคงหิวมากจน
 เป็นลมนะนี่
เจ้าจอ ออกไป ๆ ๆ ไม่ตองมามุ่ง ออกไป
ปานิด โอ้...ตายาน จะเป็นใจบ้างก็ไม่รูนะนี่
เจ้าจอ ตาย ตายเสียก็ดีกว่าได้ไม่เปลืองข้าวสุก
ตุม คนใจร้าย คนไม่มีน้ำใจ
เจ้าจอ ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ใคร ใครว่าเราเป็นคนละ
ตุม ไซ้ พวกแกไม่ใช่คน ที่แท้พวกแกก็เป็นสัตว์ธรรมดา ๆ ไม่เห็นจะกลัวเลย ป้าเรา
 หนักันเถอะ หนีเร็วป้า

เสียงประกอบ (เสียงวิ่ง)

เจ้าจ้อ พวกเรา ตามจับสองคนนั้นเร็ว อย่าให้มันหนีไปได้
คุม ตายแล้วป่า พวกมันไล่ตามเราจนจะทันอยู่แล้ว จะทำอย่างไรดีละ แย่แล้ว
 นี่...พี่ตึง พี่ตึงอยู่ไหนนะ พี่ตึงช่วยด้วย ๆ ๆ

ดนตรี fade in...fade out

คุม พี่ตึงช่วยคุมด้วย ช่วยคุมด้วย
ตึง คุม คุมพี่อยู่นี่เรียกพี่ทำไมเธอ เป็นอะไรไปละจะ ?
คุม พี่ตึง สัตว์ร้าย ๆ มันจะจับตัวคุม คุมวิ่งหนีมันใหญ่เลย เอ๊ะ...แล้วคอนันท์หนีหาย
 ไปไหนหมดแล้วละ

ตึง สัตว์ร้ายที่ไหนกันไม่เห็นมีเลย สงสัยคุมคงจะฝันไปละมัง

คุม ฮือ...จริงด้วยคุมคงจะฝันไปจริง ๆ นะ

ตึง ไหนคุมลองเล่าเรื่องที่ฝันให้พี่ฟังบ้างซิ

คุม พี่ตึง คุมจะไปพบพวกสัตว์หน้าตาคล้าย พูคภาษาเราได้ด้วย มันจับคุมไปขัง คุม
 พบป่าคนหนึ่ง เธออยู่ในหมู่บ้านนั้นมาก่อน แก่ถูกจับด้วยจะ

ตึง อือฮือ...แล้วอย่างไรอีกละจะ

คุม แก่เล่าบอกว่าแต่ก่อนที่หมู่บ้านนี้สงบสบายอุดมสมบูรณ์ ชาวบ้านรักน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
 เหมือนเมืองไทยของเราเลยจะ พ่อเจ้าพวกชนยวามารันก็บังคับขู่เข็ญไม่มีอิสระเลย
 แล้วอย่างไรอีกจะ ตอนหลังเจ้าพวกนั้นจะจับคุมฆาตกรรมไปซะแล้ว

คุม แหม...พี่ตึงอย่าล่อคุมซิ คุมจิตใจที่เป็นแค่นี้

ตึง ฮี...ฮี...พี่ไม่ได้หัวเราะเยาะคุมหรอก เนี่ยเนคงเป็นเพราะฟังพี่อ่านบททวนวิชาให้
 ฟังนะซิ วงงก็เลยหลับแล้วเอาไปฝันเป็นตุเป็นตะเสยนะเนี่ย แต่ก็คงเข้าใจเรื่อง
 เมืองไทยแสนดีเขาแล้วละชินะจะ

คุม จะ

ตึง ถ้างั้นก็รีบเข้านอนเดี๋ยวนี้ พรุ่งนี้เช้าจะได้รีบไปโรงเรียนแต่เช้า

ดนตรี fade in...fade out

.....

เรื่อง 7

เรื่อง มารยาทงาม

- คนตรี fade in...fade out
- บรรยาย ในป่าแห่งหนึ่งมีบ้านหลังเล็ก ๆ นานอยู่มากหลังหนึ่ง เป็นบ้านของลูกหมี่ทั้งสองตัว
เช้าวันหนึ่งลูกหมี่ทั้งสองชวนกันออกไปหาอาหารในป่า
- พทม อ้อ...วันนี้อากาศก็จริง ๆ นะหมี่น้อย เราเข้าไปหาอาหารกันเถอะ
- น้องหมี่ คชพี จันนะหิวซะมดเลย หงร่องจอก ๆ ตั้งนานแล้ว
- บรรยาย ระหว่างที่ลูกหมี่ทั้งสองไปหาอาหารในป่า มีเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อหนึ่งเดินผ่านมา เห็น
บ้านลูกหมี่น่ารักก็อยากจะเข้าไปดู หนึ่งเป็นลูกคนคดไม่อยู่กับพ่อแม่ในกระท่อมที่ชายป่า
เมื่อผ่านมาเห็นบ้านน่ารักทั้งที่ไม่รู้สึกนึกว่าใคร เป็นเจ้าของบ้านและไม่มีใคร เชื่อเชิญ
ให้เข้าไปด้วย แต่เห็นประตูไม้ไคลงกลอนสลักเข้าไปไหนก็เลยเดินเข้าไปในบ้าน
และเลยเที่ยวเดินสำรวจไปทั่ว
- หนึ่ง อยากูรูจิงเลยวบบานใครนาคอยคชจิง
- บรรยาย หนึ่งเห็นเกาอี้ตัวเล็ก ๆ วางอยู่ก็เลยนั่งดู เกาอี้ทานน้ำหนักหนึ่งไมไหวก็หักไผ่ละ
กนกระแตกพ่นัง
- หนึ่ง โอ้ย ..ตายละทำเกาอี้ซาทัก เจ้าของเขาต้องว่าแน่ ๆ เลยรีบหนีดีกว่า
- บรรยาย หนึ่งเหลวไหลมากเข้ามาในบ้านของคนอื่น ทำของเขาเสียหายแทนที่จะอยู่รับผิดชอบ
กลับหนีไปเฉย ๆ เมื่อลูกหมี่สองพี่น้องกลับมาถึงบ้านพบเกาอี้ซาทัก ลูกหมี่ทั้งสองไม่
พอใจ
- พทม เอ๊ะ ..ใครนะ อวดคชจิง เข้ามาในบ้านเขาแล้วทำเกาอี้ซาทักอีก
- น้องหมี่ แหม..อยากูรูจิงว่าเป็นใคร คอยคุชิดาจับไคจะตองสั่งสอนใหรูจิงมารยาทเสียบาง
- พทม นันนะซีไครูจิงเกรงใจคนอื่บาง ไม่ใช่เที่ยวเข้าในบ้านใครต่อใครที่เขาไม่ได้เชื่อเชิญ
สักหนอย
- น้องหมี่ ใช่ แหม..ยังพุดยังไมโ หจับไคละกันาคู
- คนตรี fade in...fade out

บรรยาย ถึงแม้ว่าวันที่ทำ เก้าอี้ลูกหมี่หักหนึ่งจะตกใจกลัวมาก แต่พอหลายวันผ่านไปความตกใจกลัวหายไปแล้วหนึ่งก็อดนึกถึงบ้านนออยู่หลังนั้นไม่ได้ อยากไปดูอยากไปจับตองของใช้ชิ้นเล็ก ๆ ในบ้านหลังนั้นอีก เพราะหนึ่งอยู่กับพ่อตามลำพังและพ่อต้องทำงานยุ่งทั้งวัน ไม่มีเวลามาอบรมสั่งสอนหนึ่งจึงไม่รู้ว่าอะไรควรทำอะไรไม่ควรทำ ชอบเอาแต่ใจตัวเองเสมอ เมื่ออยากทำอะไรหนึ่งต้องทำให้ได้ หนึ่งจึงเดินเลียบบ้าง เคียง ๆ ไปยังบ้านลูกหมี่ทั้งสอง

เสียงประกอบ (เสียงนกร้อง)

บรรยาย เมื่อหนึ่งไปถึงบ้านลูกหมี่ติดเงียบ หนึ่งลองผลึกประตูบ้าน เข้าไปก็เปิด เข้าไปได้ หนึ่งจึงของเข้าไปดูไม่มีใครอยู่ในบ้านตามเคย หนึ่งที่เลยชักใจกล้าเดินสำรวจบ้านอีก เก้าอี้ตัวที่หนึ่งทำหักไม่อยู่แล้วมีตัวใหม่ตั้งอยู่แทน หนึ่งเดินไปที่โต๊ะกินข้าว มีผลไม้ป่าสีเหลือง ๆ วางอยู่ดูน่ากินมาก ผลไม้ป่าชนิดที่หนึ่งเคยเห็นอยู่บนต้นไม้ไม่เคยลองกินเพราะไม่แน่ใจว่ามีพิษหรือเปล่า ถ้าเจ้าของบ้านกินผลไม้นี้ต้องมีพิษนะซิหนึ่งจึงหยิบขึ้นมากิน

หนึ่ง อ้อ...หวานดีจัง

บรรยาย หนึ่งที่ชักคิดใจหยิบลูกที่ส่งกิน และลูกที่สาม ลูกที่สี่ ในไม่ช้าผลไม้ป่าก็หมดจาน

หนึ่ง ตายจริงเราชิมเพลินกินเสียจนหมดเลย ถ้าเจ้าของบ้านกลับมาพบเราคงด่าแน่ ๆ เลย รีบหนีดีกว่า

บรรยาย แล้วหนึ่งก็วิ่งจี้กลับบ้าน

ดนตรี fade in...fade out

บรรยาย พอลูกหมี่สองพี่น้องกลับมาถึงบ้านพบว่าผลไม้ของโปรดที่เก็บเอาไว้หายไปเกลี้ยงก็โกรธมาก

น้องหมี่ ใครนะ เข้ามาในบ้านเรา อยากรู้อจริง

พี่หมี่ ไม่แต่มารยาทไม่ดีเท่านั้นนะยังเป็นขโมยด้วย แอบมาขโมยของกินของเรา

น้องหมี่ พี่...ฉันว่าเราคงหาทางจับขโมยให้ได้นะ

พี่หมี่ เมื่อก่อนนี้ไม่เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นเลย นี่ต้องเป็นใครที่เพิ่งเข้ามาอยู่ในป่าแน่ ๆ

- บรรยาย ลูกหมี่สองพี่น้องอยากจะทำแบบจับขโมยให้ได้ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะจับได้อย่างไร เพราะที่
แล้วมาคนที่แอบเข้ามาในบ้านก็ไม่ได้มาทุกวัน เว้นไปตั้งหลายวันจึงได้กลับมา
ตอนแรกลูกหมี่ทั้งสองลองผลัดกันอยู่เวรเฝ้าบ้าน
- น้องหมี่ พี่...ฉันว่าตาเขารู้ว่ามีใครอยู่บ้านเขาคงไม่มา เราก็จับเขาไม่ได้
- พี่หมี่ เอ...ถ้างั้นนะ เาอย่างนี้ ะยะนี้เราคอยสังเกตว่ามีคนแปลกหน้ามาคอม ๆ
มอง ๆ บ้านเราหรือเปล่า ถ้ามีนะเราก็จับตามดูเขาไปก่อนจนกว่าเราจะคิดแผน
อื่นได้
- บรรยาย ลูกหมี่ก็คอยเฝ้าคนที่ผ่านหน้าบ้าน ส่วนใหญ่ก็เป็นเพื่อนฝูงและคนที่คุ้น ๆ หน้า
ทั้งนั้น แต่ทั้งสองก็ไม่ทอดทิ้งยังคงเฝ้าอยู่ต่อไป จนผ่านมาได้อีก 5 วันทั้งสอง
ก็เห็นหนึ่งมาเดินคอม ๆ มอง ๆ คูบ้านอยู่ พอเห็นไม่มีใครก็วิ่งหนีไป
- พี่หมี่ สงสัยจะเป็นเด็กผู้หญิงเมื่อกี้ล่ะมัง
- น้องหมี่ ทาทางเขาแปลก ๆ พอเห็นประตูบ้านเราเปิดอยู่ก็หนีไปเลย
- พี่หมี่ ต้องเป็นคนนี้แน่ ๆ เลย ตัวเขาโตพอที่จะทำ เกาอี้เราหักได้ ก็เขาโตกว่าเราเยอะนี่
- น้องหมี่ แล้วพี่คิดจะวางแผนจับเขาอย่างไรละ ?
- พี่หมี่ เรารู้แล้ว! ช้มียะละว่า เด็กคนนั้นกล้าเข้าบ้านเรา เวลาเขาแน่ใจว่าเราไม่อยู่เท่านั้น
เราก็ต้องทำว่าเราไม่อยู่บ้านแล้วก็แอบจับเขาให้ลุ่มหลุมเลย
- ดนตรี fade in...fade out
- บรรยาย ตั้งแต่วันนั้นลูกหมี่ทั้งสองก็ปิดประตูบ้านทำ เหมือนกับว่าไม่มีใครอยู่แต่ก็ไม่ใส่กุญแจ
ประตู และก็คอยหลบอยู่ในบ้านแถมยังหาผลไม้ป่าที่หนึ่งชอบมาวางล่อไว้อีก ลูกหมี่
ทั้งสองไม่ต้องรอนานเลย เพียงสองวันต่อมาหนึ่งก็เข้ามาติดกับ ขณะที่หนึ่งจะหยิบ
ผลไม้ลูกหมี่ทั้งสองก็ช่วยกันตะครุบจับตัวหนึ่ง
- หนึ่ง โอ้ย...ใครมาจับตัวฉัน
- พี่หมี่ ออย่าหนีนะ ยอมให้จับเสียที ๆ
- น้องหมี่ นำไม้อายแอบเข้ามาในบ้านเขา
- หนึ่ง ปลอยฉันนะลูกหมี่บ้า อวดดีอย่างไรมาจับตัวฉัน ฉันไม่ใช่ขโมยนะ บอกว่าให้ปล่อย

- พื้ม จะใช้หรือไม่ใช้ก็ไม่ปล่อย แล้วก็หยุดคืนเสียด้วยสิ
- หนิง ปล่อยหรือหรอ นี่นะ
- พื้ม โอ้ย !
- หนิง เป็นไงถูกฉันทัดแค้นก็ร้องลงไปเลย ตัวเล็กแค่นั้นไม่กลัวหรือ โอ้พื้มชี้เทอ
- บรรยาย หนิงทั้งคืนทั้งตะและก็พยายามจะกัดลูกหมี่ทั้งสองอีก แต่ถึงแม่ลูกหมี่จะตัวเล็ก แต่แรงมาก ในที่สุดก็สามารถจับตัวหนิงให้อยู่นิ่ง ๆ ได้
- พื้ม เราจะสั่งสอนเธอให้ม่มารยาทเสียบ้าง
- หนิง หนอย..สั่งสอน ลูกหมี่อย่างแจะมาสั่งสอนมารยาทฉันซึ่งเป็นคน จะมากไป หนอยแล้ว
- พื้ม แล้วคนเขานี้ก็จะเดินเข้าไปในบ้านใครก็เดินเข้าไปได้หรือ ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จัก เจ้าของบ้าน แล้วเจ้าของบ้านไม่ได้เชิญด้วย
- น้องหมี่ จินน้าข้าทำแก้อีเขาคักแล้วยังขโมยกินของกินเขาเสียหมดด้วย ไม่รู้จักเกรงใจ เจ้าของบ้านบ้างเลย อย่างนี้ต้องจับตัวส่งตำรวจเสียให้เช็ด
- หนิง ฮะ..ฮะ..ฮะ โอ้ยน้าข้า กลางบ้านจะมีตำรวจด้วยหรือ ?
- บรรยาย อันที่จริงทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกหมี่พูดถูกต้องทุกอย่างและหนิงควรจะฟังด้วย แต่หนิง เป็นเด็กดีและไม่เคยได้รับการอบรมสั่งสอนมาก่อนจึงเอาแต่เถียงข้าง ๆ กู ๆ ความจริงถ้าจะพูดไปแล้วเรื่องมารยาทนี่ถ้าเราเดินชุ่มซำเหมือนมาดัดกระโหลก ใครเห็น เขาก็รำคาญตา ถ้าจะพูดจากระโชกโชกซากไซ้คำหยาบคายก็บอมนู๊สึกระคายหูไม่อยากฟัง แต่ถากิริยามารยาทของเราสุภาพเรียบร้อยมีสัมมาคารวะ พูดจาไพเราะนุ่มนวลรู้จักกล่าวขอโทษและขอบคุณ ใครพบเห็นยอมขึ้นชมยินดี ออยากพูดคุยด้วย ถากรู้จักเกรงใจผู้อื่น การทำให้ผู้อื่นมีความสุขมีความสบายใจ เป็นของดีที่ควรทำมารยาทดีจึง เป็นสิ่งที่เราทุกคนควรประพฤติปฏิบัติ ถึงแม่ลูกหมี่ ทั้งสองจะอยู่ในป่าแต่ลูกหมี่ใคร่บังคับสั่งสอน เรื่องการมีมารยาทจากพื้มแม่พื้มมาก ที่เดียว
- น้องหมี่ เธอชอบบ้านเราไหม๊ ?

- หนึ่ง ไม่รู้
- พื้ม ถ้าเธออยากให้เราเชิญเธอมาเที่ยวบ้านเราบ่อย ๆ และอยากเป็นเพื่อนกับเรา
เธอก็ต้องให้เราอบรมมารยาทให้เธอเสียก่อน
- หนึ่ง เราจะให้ฉันเรียนมารยาทกับแกนะเธอ ไม่มีวันเสียละ
- เสียงประกอบ (เสียงเดินตัง ๆ)
- หนึ่ง โอ๊ย... ตีตามฉันทำไม ?
- น้องหมี่ ก็อยากเดินกระแทกเท้าทำไมละ
- พื้ม ก่อนอื่นเธอต้องขอโทษเราก่อนที่ทำแก้อเราหัก
- หนึ่ง ไม่พูด
- น้องหมี่ ไม่พูดเดี่ยวโค่นคิดปากนะ
- พื้ม ใช้... พูดซิ ขอโทษจ้ะ
- หนึ่ง ขอโทษ
- พื้ม พูดเพราะ ๆ ซิ ขอโทษจ้ะ
- หนึ่ง ขอโทษจ้ะ
- พื้ม เอา... ตีมาก ที่นี้เราให้ผลไม้มากเธอ
- น้องหมี่ เธอก็ต้องพูดว่า ขอบใจจะ พูดซิ ไม่พูดเธอพูดซิ
- หนึ่ง พูดจะ ๆ ขอบใจจะ
- บรรยาย ลูกหมี่ทั้งสองสอนให้หนึ่งรู้จักคำว่า สวัสดิ์ และรู้จักกราบไหว้ด้วย ลูกหมี่ยกมือไหว้
หนึ่งก่อนเพราะหนึ่งอายุมากกว่า แล้วลูกหมี่สอนให้รู้จักรับไหว้สมมติว่าลูกหมี่อายุ
มากเพื่อสอนให้หนึ่งรู้จักเคารพผู้ใหญ่ หนึ่งรู้สึกว่ถ้าหนึ่งไม่ทำตามที่ลูกหมี่บอกหนึ่งคง
ถูกกักตัวถูกขังกับให้ฝึกมารยาทไม่รู้จักจบสิ้นหนึ่งก็เลยทำตาม แต่พอหนึ่งได้ยิน
ลูกหมี่พูดว่า
- พื้ม เราขอโทษเธอดูยนะจะทั้งขังขู่เชิญเธอ แต่เราก้หวังดีต่อเธอจริง ๆ นะ เรา
อยากให้เราใคร ๆ รักเธอ อยากพูดอยากเล่นกับเธอ ที่นี้เราเป็นเพื่อนกันนะจะ
- น้องหมี่ ฟรุ้งนี้เธอมาเยี่ยมเราอีกนะจะ เราจะหาผลไม้อร่อย ๆ อย่างอื่นให้เธอชิมด้วย
- บรรยาย หนึ่งก็เลยเข้าใจและเต็มใจทำตามที่ลูกหมี่บอก

หนึ่ง ขอใจเธอทั้งสองมากนะจะ ต่างนพรงนี้พบกันนะจะ ฉันไปก่อนนะ สวีสวีจะลูกหมี่

ลูกหมี่ทั้งสอง สวีสวีจะหนึ่ง

ดนตรี fade in...fade out

.....

เรื่องที่ 8

เรื่อง ดวงอาทิตย์

- คนตรี fade in...fade out
- แจม โอย..รอน..รอน จะตายอยู่แล้ว
- จิต โธ..แจม ตะโกนทำไมนะ ตะโกนอยู่ได้
- แจม ก็มันรอนนี่..พิจิตไมรอนเหรอ ?
- จิต ทำไมจะไม่รอนเล่า
- แจม ก็ดีกว่าไม่ตะโกนละที่จิต อยากจะรู้อะไรจริงๆ นะว่าทำไมมันถึงรอนนัก
- จิต ก็เห็นงูคุดของฟ้าสิ เห็นมัยไม่มีเมฆสักกึ้นิด แคดแจออกอย่างนี้จะไมรอนทนไหวเหรอ
- แจม ทำไมแคดจิ้งรอนนัก ?
- จิต ถ้ามพิกลจริงแจมนี้ ก็เคยเรียนมาแล้วนั่นแหล่หมดแล้วแหละ ก็แคดนะเป็นแสง จากดวงอาทิตย์ ดวงอาทิตย์เป็นดวงไฟดวงใหญ่ โลกที่เราอยู่ก็เป็นบริวารหมุน รอบดวงอาทิตย์เราก็ต้องรอนนะซี
- แจม แคดวงอาทิตย์อยู่ไกลจากโลกเราตั้งเยอะเยอะนะที่จิต
- บรรยาย จริงของแจมนะกะ ดวงอาทิตย์อยู่ห่างจากโลกเรามากทีเดียวตั้ง 150 ล้าน กิโลเมตร แสงจากดวงอาทิตย์ใช้เวลาเดินทางตั้ง 8 นาทีกว่าจึงจะมาถึงโลกของเราทั้ง ๆ ที่แสงเป็นสิ่งที่เดินทางไต่เร็วที่สุด ขนาดดวงอาทิตย์อยู่ไกลลิบอย่างนี้เรายังรอนจะแยอยู่แล้ว ถ้ายูไกลกว่านี้เราคงไหม้เป็นจุลแน่ ๆ
- แจม ถ้าแจมเลือกไค้แจมจะขอให้ไม่มีดวงอาทิตย์เลย
- จิต ตายแล้วยายแจมทำไมพูดอย่างนี้ละ ถ้าไม่มีดวงอาทิตย์เราจะแยกกันแน่เลย
- แจม แยกอย่างไรละ ?
- จิต ก็ดวงอาทิตย์มีประโยชน์ต่อเรามากนะ ให้แสงสว่าง ให้ความอบอุ่น ช่วยฆ่าเชื้อโรค ช่วยทำให้ผาแห้ง ช่วยให้พืชขบุงอาหาร และช่วยให้เราหาทิศทางต่าง ๆ ไค้ ช่วยให้เราไปไหนมาไหนสะดวกด้วย

แจ่ม แต่ถ้าไม่มีดวงอาทิตย์เราก็จะไม่ร้อนนะที่จิต

เสียงประกอบ (เสียงลมพัด)

ผู้เฒ่า ฮ่า..ฮ่า..ฮ่า..

แจ่ม ลมพัดแรงจังเลย ทำไมลมจึงพัดแรงอย่างนั้นะ

ผู้เฒ่า เจ้าไม่ยอมมีดวงอาทิตย์ ไม่ยอมให้ดวงอาทิตย์ส่องแสงแน่นอน

แจ่ม เอ๊ะ..เสียงใคร ?

ผู้เฒ่า ข้าเป็นผู้เฒ่า ได้ยินว่าเจ้าไม่ยอมให้มีดวงอาทิตย์ใช่ไหม ?

แจ่ม ใช่..ดวงอาทิตย์ไม่เห็นที่ตรงไหนเลย ส่องแสงลงมาทำให้ร้อนจะตายไป

ผู้เฒ่า ถ้าเจ้าไม่ต้องการดวงอาทิตย์จงพูดตามข้า

จิต แจ่ม..อย่า

ผู้เฒ่า โอม

แจ่ม โอม

ผู้เฒ่า พุม มะโน โภเก

แจ่ม พุม มะโน โภเก

ผู้เฒ่า ดวงอาทิตย์จางหายไป

แจ่ม ดวงอาทิตย์จางหายไป

ผู้เฒ่า เพียง

แจ่ม เพียง

ดนตรี fade in...fade out

บรรยาย ลมเสียงของแจ่มท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนแปลง มีเมฆดำทะมึนลอยมาบังดวงอาทิตย์ไว้

เมฆดำหนาขึ้น ๆ ในที่สุดท้องฟ้าก็มีมืดมิด ทั่วทุกแห่งบนพื้นดินมีมืดมิดไปหมด

ชาวบ้าน แยกแล้ว ๆ ๆ นากลัวจริง ๆ เกิดอะไรขึ้น ๆ

บรรยาย นกกาและบรรดาสัตว์ต่าง ๆ ส่งเสียงร้องระงม ผู้คนพากันร้องเอะอะด้วยความตกใจ ไม่เข้าใจว่าทำไมอยู่ดี ๆ โลกจึงมืดตื้อไปอย่างนี้ มีแต่แจ่มคนเดียวเท่านั้นที่ตื่นเต้นดีใจ

แจ่ม พังจิตแจ่มเก่งมัย แจ่มทำให้พระอาทิตย์หายไปได้

- จิต อย่าทำจิตใจไปหน่อยเลยแจ่ม นากลับจะตายไปอยู่แล้วอยู่ที่ ๆ ก็มีคิมิตไปหมดอย่างนี้
- แจ่ม แต่ก็ไม่รอนแวนนะ
- จิต ก็นั่นนะซีแค่มันหนาวเย็นแทน คูนิชักจะเริ่มหนาวลงแล้ว
- บรรยาย จริง ๆ ควย พ่อไม่มีแสงจากดวงอาทิตย์โลกก็เริ่มหนาวเย็นและหนาวเพิ่มขึ้น
ทุกที ๆ แมแต่แจ่มเองก็รู้สึกหนาว เสื้อผ้าที่มีอยู่ก็ไม่ทำให้อุ่นเพราะแตกอนไม่เคย
หนาวมากอย่างนี้ ในเมื่อไม่มีเสื้อกันหนาวทุกคนก็ต้องฉีกผ้าห่มมาทำ เสื้อใส่กันตาม
เรื่อง และเมื่อหนาวมาก ๆ เขาทำอะไรก็ได้แต่นั่งกอดเขา ห่มผ้า ผิงไฟกัน
จิต โอย..หนาวเหลือเกิน หนาวอะไรอย่างนี้
- แจ่ม หนาวเข้ากระดูกเลยนี่ ฮัดเซย์..หนาวจนเป็นหวัดเลย
- จิต ใช่ ฮัด..ฮัดเซย์.. ! เป็นหวัดงอมแงมไปเลย ฮัดเซย์..!
- ดนตรี fade in...fade out
- บรรยาย ตั้งแต่มีเมฆดำปกคลุมท้องฟ้าทำให้มีคิมิตไม่มีดวงอาทิตย์เลยนั้น บ้านเมืองที่จิตและ
แจ่มอยู่กลายเป็นเมืองที่หนาวเย็นที่สุด น้ำกลายเป็นน้ำแข็งไปถ ฝนที่ตกลงมากลาย
เป็นลูกเห็บเม็ดโต ๆ และมีปุยหิมะสีขาวตกทับถมลงมาจนพื้นดินขาวโพลนไปหมด
กลางวันไม่มีอีกแล้วมีแต่กลางคืนมืดตลอดเวลา ตนไม่ไม่มีแสงแดดปรุงอาหาร
ไปก็ร่วงโรยและทำท่าจะตายเอา บรรดาสัตว์ทั้งหลายต่างหนาวกันเหลือเกิน
มันไม่สามารถหาเสื้อผ้ามาสวมใส่ได้ หลายตัวพากันซุกโพรง เข้านอนเพื่อหนีความ
หนาว แต่หลายตัวต้องนอนตายด้วยความหนาว ส่วนชาวบ้านชาวเมืองนั้นทุกคนต่าง
มีความทุกข์มาก ทำมาหากินไม่ได้เพราะทุกหนทุกแห่งมีคิมิตไปหมด ถึงแม้ว่าจะใช้
ไฟฟ้า จุดตะเกียง จุดคบไฟ เพื่อให้แสงสว่างอยู่ตลอดเวลาแต่ไม่เหมือนมีดวงอาทิตย์
และอากาศที่หนาวเย็นมากเหลือเกิน ชาวไร่ชาวนาชาวสวนหมดอาชีพเพราะพืชผัก
ผลไม้ตายหมด ทุกคนเป็นหวัดตลอดเวลาเพราะอากาศหนาวเหลือเกิน จะกินยา
รักษาตัวแล้วไหนก็ไม่หายต้นขึ้นมาก็จาม ๆ ๆ ตลอดทั้งวัน น้ำมูกไหลตลอดเวลา
จมูกของทุกคนเปลี่ยนเป็นสีแดงแฉะเพราะความหนาว ทั้งนี้มือเท้าถูกความเย็นจนชา
ปวดไปหมด
- แจ่ม พี่จิต แจ่มหนาวจังเลย ฮัดเซย์...!

- จิต ก็หนาวกันทุกคนนะแหละ
- แจม ฮັดเซย์ !.. เบื่อเรื่องจามจังเลย ฮັดเซย์ !..
- จิต ก็ไหนะซี ฮັดเซย์ !.. จามตลอดเวลาเลย จะกินก็จาม จะนอนก็จาม ฮັดเซย์ !..
- แจม จะทำอะไรก็จามเสียเรื่อยเลย
- กนตรี fade in...fade out
- บรรยาย นักเรียนที่เคยเป็นหวัดงอมแงมน้ำมูกไหลและจามตลอดเวลาคงเห็นใจจิต แจม และชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายที่ต้องอยู่ในโลกที่ไม่มีแสงอาทิตย์ ต้องใช้ไฟฟ้า จุดตะเกียง จุดคบไฟเพื่อให้แสงสว่างตลอดเวลาณะคะ พวกเขาจิตใจหดหู เบื่อชีวิต ยี้มไม่ออก มองไปทางไหนก็เห็นแต่คนใส่เสื้อผ้าหนา ๆ หน้าตาแดง ๆ เต็มไปด้วย ความทุกข์
- แจม ฮັดเซย์ .. คิดถึงดวงอาทิตย์จังเลยนะพี่จิต
- จิต ก็นั่นะซี แล้วเป็นความผิดของใครละที่ทำให้ดวงอาทิตย์หายไป ฮັดเซย์ ..
- แจม ก็แจมไม่รู้ว่าดวงอาทิตย์จะสำคัญขนาดนี้
- จิต อีกหน่อยนะ ถ้าเราไม่หนาวตายเราก็คงอดตายเพราะว่าเราไม่มีอะไรเหลืออยู่อีก ในเมื่อพวกพี่ช ผัก ข้าว และสัตว์ต่าง ๆ พวกมันตายไปหมด
- แจม แต่แจมยังไม่อยากตายนี่พี่จิต ทำอย่างไรดีละจึงจะได้ดวงอาทิตย์กลับมานะ
- จิต ใครจะไปรู้อะ อ้อ.. นึกออกแล้ว ผู้วิเศษ จริงซึน่ะผู้วิเศษ แจมลองขอให้ท่าน ช่วยซิเผื่อท่านจะ ฮັดเซย์ .. จะบอกคาถาให้ดวงอาทิตย์กลับมาได้
- แจม พี่จิตต้องช่วยแจมด้วยนะ ผู้วิเศษคะ.. ผู้วิเศษอยู่ที่ไหนมาช่วยแจมด้วย
- จิต ผู้วิเศษคะ.. ผู้วิเศษ.. พวกเราอยากพบท่านคะ
- เสียงประกอบ (ลมพัด)
- ผู้วิเศษ ฮ่า.. ฮ่า.. ฮ่า..
- แจม ผู้วิเศษมาแล้ว
- ผู้วิเศษ พวกเจ้าเรียกขานมาทำไมรี ?
- แจม หนู... หนู... อยากให้ดวงอาทิตย์กลับมาคะ ฮັดเซย์ !..

- ผู้เฒ่า เจ้านี่ใจโลเลจริง เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ก็ไหนเคยบอกว่าไม่ต้องการดวงอาทิตย์
งีละ
- แจ่ม หนู...หนู...คิดผิดไปนะคะ หนูไม่รู้เลยว่าถ้าไม่มีดวงอาทิตย์พวกเราจะลำบาก
มากอย่างนี้ หนูรู้อแล้วจะว่าดวงอาทิตย์มีประโยชน์มากจริง ๆ โปรดช่วยด้วยเถอะคะ
- จิต ท่านผู้เฒ่าคะ ได้โปรดกรุณาด้วยเถอะคะ ฮัตต์เซี่ย...ถึงจะไม่ช่วยเราสองคนก็ได้
โปรดส่งสารคนอื่น ๆ บางเถอะคะ เซี่ย...อย่าให้เขาต้องพลอยรับทุกข์เพราะ
เราเถอะคะ
- ผู้เฒ่า ฉลาด แม่หนูนี่ฉลาด รู้จักพูดรู้จักจา รู้จักคิดถึงคนอื่น เอาละข้าจะช่วย เจ้าแจ่ม
คอยพูดตามชานะ พอพูดจบแล้วจาม 3 ครั้งด้วยเข้าใจมั๊ย ?
- แจ่ม คะ
- ผู้เฒ่า โอ้ม
- แจ่ม โอ้ม
- ผู้เฒ่า เกโก โล มะกุ่ม
- แจ่ม เกโก โล มะกุ่ม
- ผู้เฒ่า ดวงอาทิตย์จงกลับมา
- แจ่ม ดวงอาทิตย์จงกลับมา
- ผู้เฒ่า เพียง !
- แจ่ม เพียง ! ฮัตต์เซี่ย ๆ ๆ
- บรรยาย ทันใดนั้นเมฆดำก็ค่อย ๆ ลอยหายไป ดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ทอแสงแดดเรื่อ ๆ
เมื่อเมฆลอยหายไปหมดท้องฟ้าสว่างทำให้เกิดความอบอุ่นไปทั่วแผ่นดิน น้ำแข็ง
และหิมะเริ่มละลายจนกลายเป็นน้ำไปจนหมดสิ้น คนหญ้าไคร้รับแสงแดดก็ค่อย ๆ
มีชีวิตเริ่มมีสีเขียวอย่างแตกอน คนไม้ใหญ่ ๆ ที่ใบร่วงหมดเมื่อได้รับความอบอุ่น
จากแสงแดดก็เริ่มผลิใบ
- เสียงประกอบ (เสียงนกร้อง)

- บรรยาย สัตว์ที่ยังมีชีวิตอยู่ เริ่มต้นจากหลักออกมาจากโพรงที่มันอยู่ พวกสัตว์ต่างมีความสุข มีความชื่นบานที่ได้เห็นแสงอาทิตย์อีกครั้ง ผู้ที่มีความสุขที่สุดก็งเป็นแจ่มและจิตละละ ทั้งสองต่างพากันวิ่งออกจากบ้านมาขึ้นชมแสงอาทิตย์พร้อม ๆ กับบรรดาชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลาย
- ชาวบ้าน ไชโย ๆ ๆ โลกสว่างแล้ว ดวงอาทิตย์กลับมาแล้ว
- แจ่ม จิตใจงเลย มีเวลากลางวันอีกแล้ว
- จิต และกลิ่นคายนะ
- แจ่ม แปลกจังเลยพี่จิต หัวดีหายเป็นปลิดทิ้งเลย
- จิต ไชโย แจ่ม เลิกจามไคควย พี่ที่ใจที่สุดเลย
- แจ่ม คูขิมูกพี่จิตหายแดงแล้ว ฮี..ฮี
- จิต ของแจ่มก็เหมือนกัน ฮี..ฮี
- แจ่ม รักดวงอาทิตย์ที่สุดเลย
- บรรยาย ทุกคนรู้สึกกระปรี้กระเปร่ากระฉับกระเฉงทำงานอย่างขยันขันแข็ง พวกชาวไร่ ชาวนา ชาวสวนลงมือปลูกข้าว ปลูกพืชไร่ และคนผลไม้มันมีความสุขใจ ต่อไปในพืชพันธุ์ต่าง ๆ จะงอกงามเนเพราะได้แสงแดด ทั้งคนและสัตว์ไม่อดตายแล้ว
- แจ่ม แจ่มไม่เคยนึกมาก่อนเลยว่าดวงอาทิตย์จะมีความสำคัญมากอย่างนี้
- จิต หินแจ่มก็รู้อแล้ว ไหนแจ่มลองบอกพี่ชีว่าดวงอาทิตย์สำคัญอย่างไร
- แจ่ม ก็ให้แสงสว่าง ให้ความอบอุ่น ทำให้คน สัตว์ และพืชพันธุ์ต้นไม้มีชีวิต
- จิต ไช้ แล้วยังช่วยให้เราหาทิศทางได้ เวลาไปไหนมาไหนก็สะดวกด้วยละ
- บรรยาย ตั้งแต่นั้นมาทั้งแจ่มและจิตรวมทั้งชาวบ้านชาวเมืองต่างพากันรักดวงอาทิตย์มากขึ้น เมื่อดวงอาทิตย์ส่องแสงแรงกลางจันทรระอุพวกเขาก็ไม่นอนอย่างแตกอน พยายามหาวิธีช่วยผ่อนคลายความรอนแทน อย่างเช่นปลูกต้นไม้เยอะ ๆ ไหรมันจะได้อาศัยร่มเงา ปลูกป่าให้เขียวชอุ่มอุดมสมบูรณ์เพื่อให้ฝนตกถูกต้องตามฤดูกาลต่อไป
- ดนตรี fade in...fade out

.....